

KOMMUNISTISK POLITIK

Leninstatue ved Wiwood-fabrikken i Vittsjö ved det årlige loppemarked (Foto: KP)

LENIN BLANDT FOLK

Nr. 18

14. årg.

2010

17. september

1. oktober

Støttepris 20 kr.

TEMA: Krig i Afghanistan på 10. år

Sverige på valg s. 2 • Fidel, Cuba og socialismen s. 3 •
Røj TV og ytringsfriheden s. 4 • Flagdag/Fredsdag s. 5 •
Falske klimainvesteringer s. 6 • Nye sparerunder s. 8 •
3F holder kongres s. 10 • Livsfarligt sundhedsvæsen s. 11 •
Ingen har tænkt bedst alene s. 12 • Israel-boycot vokser s. 14 •
10 års krig i Sydasiens s. 16 • Nye toner fra NKP s. 19 •
Krigsforbryder-memoirer s. 21 • Debat s. 22 • 9/11 USA og Chile s. 24

Sverige på valg

KOMMUNISTISK POLITIK

Den 19. oktober går Sverige til valg. Det sker kun hvert fjerde år, men så går man også til den. Der er ikke bare valg til Riksdagen, men også hvad der i Danmark svarer til kommunal- og regionsvalg. I Danmark har det svenske valg påkaldt sig usædvanlig stor interesse. Flere og flere danskere – i al fald øst for Storebælt – har opdaget naboland Sverige. Men også fordi den hårdt trængte VK-regering har stærkt brug for en valgsejr for vennerne i den borgerlige 'alliance' – Moderaterne (på dansk ca. De konservative), Folkpartiet, Kristendemokraterne og Centerpartiet. Med Moderaternes Frederik Reinfeldt som statsminister har den regeret Sverige i de seneste 4 år.

Og så begyndte Dansk Folkeparti også at føre valgkamp på den anden side af Øresund. Hele partitoppen kastede sig ud i et angreb på det svenske valgsystem som 'udemokratisk' og forlangte internationale valgobservatører sendt dertil – angiveligt fordi små partier under spærregrensen på 4 procent 'diskrimineres' DF tav til gengæld om diskriminationen af små partier i Danmark – om den statslige partistøtte, der favoriserer de store partier med millioner, og om den ekstremt svære procedure med underskrivere for nye partier, der er en effektiv spærrebom mod parlamentariske overraskelser.

Hele postyret var en håndsækning til dets broderparti, det lige så højreorienterede, nationalistiske og fremmedfjendske Sverigedemokraterna ((stiftet i 1988). Det har Dansk Folkeparti som læremester og har omhyggeligt i retorik og taktik modelleret sig derefter. Ved valget i 2006 fik SD 2,93 pct. af stemmerne på landsplan – 162.463 - og ved EU-parlamentsvalget i 2009 godt 100.000, svarende til 3,27 pct. af de afgivne stemmer. Partiet står stærkest i Sydsverige, især Skåne, men står utvivlsomt foran et landsgennembrud.

Episoden med dets racistiske reklamevideo, som en kommerciel TV-kanal afviste at sende, gav anledning til at bruge Pia Kjærsgårds yndlingstrick i stor stil: at fremstille sig som det uskyldige offer for onde kræfters censur og hetz, som politiske martyrer. Og under stor medieopmærksomhed og høje klapsalver begav Kjærsgård selv til Höganäs og talte til søsterpartiet. Det blev af dansk lokal-TV fremstillet som en

national håndsækning til de mindre udviklede svenskere, som man ikke fortalte, at hendes partifæller, præstefætrene Krarup og Langballe, for nogle år siden forlangte Skåne, Halland og Blekinge tilbage til Danmark.

I dansk presse fremstilles det, som om integrationsproblemer og den betydelige indvandring til Sverige er noget, der ikke må tales om, og at Sverigedemokraterne kommer med løsninger på et reelt problem. Men som i Danmark søger de at skævvride enhver seriøs debat og skade integrationen.

Alliancen vil ifølge meningsmålingerne genvinde flertallet og fortsætte som regering. Og det på trods af, at den økonomiske krise ramte Sverige hårdt, at arbejdsløsheden, ikke mindst ungdomsarbejdsløsheden, er større end i Danmark, at det engang angiveligt neutrale land nu fører krig i Afghanistan og er på vej ind i NATO – og at et flertal af svenskerne rammes af EU's nyliberale nedskæringspolitik.

En væsentlig årsag til de gode opinionstal er, at svenskerne føler, at økonomien går fremad, at det værste er overstået. Produktionen er på vej frem, og den svenske valuta styrkes hurtigt i forhold til euroen, som den danske er bundet til. For Reinfeldt-regeringen lod kronen flyde og devaluerede den dermed betragteligt – og det gav i næste runde gang i eksporten. At devalueringen også er kommet til at betyde et generelt prishop, som svenskerne oplever nu, er en konsekvens af mekanismen selv – de brede masser kommer altid i sidste ende til at betale. Men arbejdsløshedens vækst er bremset og folk begynder at komme i job igen.

Konjunkturer har afgjort mange valg.

Oppositionen af socialdemokrater – der ligger noget til venstre for Helle Thorning-Schmidts euro-socialdemokrater og Venstrepartiet, der minder betænkeligt om SF, har længe ført valgkamp om krisepolitikken og arbejdsløsheden. Reinfeldt og co. henviser til gengæld til, at deres politik virker. Så nu har oppositionen kastet sig over ældrevelfærd. Den vil fortsætte krigen i Afghanistan og fortsætte i EU.

Måske det også er en taberpolitik.

Redaktionen 14. september 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 24.09.10

Fidel, Cuba og socialismen

Det har vagt international opsigt, at Cubas revolutionsleder Fidel Castro i et interview har stillet spørgsmålstegn 'den cubanske model'.

Historien er offentliggjort af den israelsk-amerikanske journalist Jeffrey Goldberg fra tidsskriftet The Atlantic, som var på Cuba efter invitation fra Fidel for at lave en række interviews til en længere artikel. Under en frokostsamtale, som mest handler om Mellemøsten, spørger Goldberg om Fidel stadig tror, at 'den cubanske model' kan eksporteres?

Og så var det, Fidel lod den bemærkning falde, som siden har givet overskrifter i alverdens medier:

- Den cubanske model virker ikke engang for os selv længere.

Derved tager den tidligere cubanske statschef og revolutionsveteran selvfølgelig ikke afstand fra den cubanske revolution. Goldberg havde medbragt 'Latinamerika-eksperten' Julia Sweig fra den indflydelsesrige tænketank Council on Foreign Relations, der har velkendte navne som Madeleine Albright, Colin Powell og Richard Holbrooke i sin bestyrelse. Julia Sweig udlagde Castros bemærkning på denne måde:

- Han tager ikke afstand fra revolutionens ideer. Jeg tolker det som en indrømmelse af, at staten har for dominerende rolle i landets økonomi i den cubanske samfundsmodel.

Få dage efter, at Castro trak overskrifter, kom meddelelsen om, at en massiv privatiseringsbølge er på vej i Cuba, der umiddelbart begynder at blive effektueret under ledelse af Raul Castro, der efterfulgte sin storebroder som præsident, da denne måtte trække sig på grund af sygdom. Denne 'reform' siger sparto til noget, der er set i Grækenland eller andre lande, der er hårdt ramt af den kapitalistiske verdenskrise. Ikke mindre end en halv million statsansatte skal fyres, eller mere end hver tiende offentlige ansatte i et land, hvor den offentlige sektor er og har været stærkt dominerende.

I år 2000 arbejdede ca. 76 % i den offentlige sektor og 23 % i den private.

I 1981 var forholdet 91 til 8 %. Arbejdsløsheden er i 2009 anslået til 1.9 pct. af knap 5.2 millioner cubanere på arbejdsmarkedet.

Raul Castro fortsætter dermed Fidels privatiseringspolitik.

De nu fyrede skal søge job i den private sektor eller forsøge at ernære sig som selvstændige.

Siden slutningen af august har Raul Castro fremlagt en række kapitalistiske økonomiske reformer, der vil mindske statens rolle i økonomien og dramatisk ændre det cubanske arbejdsmarked. Staten skal indgå langsigtede kontrakter (:udlicitere) statsejet jord, forretninger og infrastruktur. Udenlandske investorer vil kunne leje land og jord af staten på kontrakter gæl-

dende i 99 år. Og flere cubanere vil få tilladelse til at drive privat virksomhed. Samtidig gennemføres en gigantisk 'reform' af de statsansattes vilkår. I stedet for faste lønninger går man nu over til 'resultatløn'.

Fidel Castros verdenskendte bemærkning skal altså tolkes som en blåstempling af Rauls kapitalistiske reformpolitik, der galopperer ud over tobaksplantagerne og majsmarkederne som Hrustjovs og Gorbatsjovs reformer i hver sin tid gjorde det i Sovjetunionen.

Den tidligere formand for Dansk-Cubansk Forening og medlem af "Kommunistisk" Parti Sven-Erik Simonsen bagatelliserer Fidels konstatering i en artikel i partiavisen Arbejderen med den lidt nedladende konstatering, at "Det er 117. gang Fidel

Castro gør sig overvejelser om det rigtige omfang af statens rolle i Cubas økonomi."

Simonsen forsikrer til gengæld på partiets tro og ære:

" Politikere og mediefolk skriger sig hæse på forandring i Cuba. Virkeligheden er, at Cuba har forandret sig meget mere end de fleste lande i verden. Men den ene forandring, som politikerne i Washington, København og Bruxelles interesserede i – nemlig forandringen fra socialisme til kapitalisme – er ikke på Cubas dagsorden. Hverken Fidel Castros dagsorden eller blandt de godt 600 medlemmer af Cubas nationalforsamling, hvor man demokratisk vedtager de love, som gælder."

Simonsen reagerer som alle revisionismens skønmalere har gjort siden den brød igennem i den internationale kommunistiske bevægelse med Nikita Hrustjov efter Stalins død og førte til dens spaltning: Han udvisker skellet mellem kapitalisme og socialisme og opfatter de utilslørede kapitalistiske reformer som ubetydelige. Med alle den revisionistiske kontrarevolutions erfaringer i bagagen burde det være indlysende, at Cuba tager et kæmpe skridt ad den kapitalistiske vej, hen imod traditionel kapitalisme. Det er ikke noget tilfælde, at Fidel for år tilbage afslørede sig som en varm tilhænger af 'den nordiske velfærdsmodel'. For den model, Fidel og Cuba antog var den post-stalinske revisionistiske, som ikke var socialisme, men en opsvulmet, bureaukratisk statsmonopolistisk hybrid for overgang til markeds kapitalisme.

Nu skal Cuba stille og roligt - 'fredeligt' - integreres fuldt i den kapitalistiske verdensøkonomi. Det ser ud som om det er kommet til en forståelse mellem USA og Cuba. Tænketanken Council on Foreign Relations spillede en stor rolle i det såkaldte ping-pong-diplomati, da Mao Zedong levede. 'Succes'en ser ud til at blive gentaget.

Offer for NATO-studehandel

Demo: 'Jeg ser også Roj TV'

Den 11. september afholdtes en stor og vellykket støttedemonstration for det kurdiske Roj TV, som er blevet grundløst anklaget efter terrorlovgivningen som offer for et beskidd storpolitisk spil

Da den væbnede 'forkæmper for ytringsfriheden' Anders Fogh Rasmussen var dansk statsminister, afviste han den tyrkiske præsident Erdogans udtrykte ønske om at få lukket det i Danmark baserede kurdiske Roj TV. At også repræsentanter for kurderne, herunder PKK, på Roj TV giver udtryk for deres opfattelser, er en torn i øjet på det tyrkiske regime.

I 2005 forlod Erdogan i raseri det danske statsministerium og en pressekonference med Anders Fogh, fordi Roj TV var til stede.

Piben havde fået en anden lyd i april 2009, da Fogh Rasmussen kandiderede til at blive USA's mand som generalsekretær i NATO. Tyrkiets accept var nødvendig, og med Obama som medlemmand blev der indgået en studehandel, hvorved Tyrkiet bl.a. fik en vicegeneralsekretær for militærblokken – og et løfte om, at Roj TV ville blive lukket.

Avisen Cumhuriyet citerede dengang Erdogan for følgende:

"Vi genfremstattede vores forbehold på topmødet. Den ærede amerikanske præsident Obama gav sin garanti for, at de var løst. Derefter gav vores præsident (Erdogan selv, KP) sit samtykke. Deres forpligtelser over for os er: at Roj TV stopper, en dialog med islamiske lande, samt at en tyrker bistår generalsekretæren."

Den italienske præsident Silvio Berlusconi bekræftede også, at en sådan studehandel var indgået.

I 2010 skal løfterne indfris. Den danske

stat har anlagt sag mod Roj TV for at få den terror dømt og lukket. 'Ytringsfriheden' er nu en by i Belgien.

Derfor havde Kurdisk Forum, der samler en lang række kurdiske organisationer, indkaldt til en støttedemonstration for Roj TV på Vesterbro Torv lørdag den 11. september. Det blev en flot og markant manifestation, som det fremgår af reportagen på KPnetTV, der dækkede den – i modsætning til de borgerlige medier, der har lagt en ring af tavshed om dette principspørgsmål om ytringsfrihed.

I sin tale sagde repræsentanten for arrangørerne:

– Roj TV selv er ikke tiltalt for selv at have medvirket til terrorhandlinger, men alene for at have bragt udsendelser, som kan betegnes som propaganda for PKK. Hvis en tv-station med millioner af seere kan lukkes, fordi den rapporterer om faktuelle begivenheder og bringer interviews med den ene part i den væbnede konflikt, så er der tale om et alvorligt angreb på presse- og ytringsfriheden.

Tue Magnussen fra FN-forbundet konstaterede:

– Der er to grunde til at protestere i dag. For det første for at støtte de kurdiske folks nationale rettigheder, herunder retten til en kurdisk tv-station. For det andet, som et led i kampen for ytringsfrihed, at protestere over det

seneste skræmmende eksempel på, hvad terrorlovgivningen kan indebære.

Sagen om Roj TV er et eksempel på den politiske brug af terrorlovgivningen til at knægte den ytringsfrihed og de rettigheder, som de påstås at forsvare. Der er al mulig grund til at forstærke protesterne mod anslaget mod Roj TV.

Roj TV: Ytringsfrihed for et undertrykt folk

Den kommende retssag mod Roj TV er ikke et isoleret kurdisk problem, men handler om ytringsfrihed til et undertrykt folk.

Roj TV dækker dagligt begivenhederne fra de kurdiske områder, herunder den tyrkiske stats overgreb på flere millioner kurdere i Tyrkiet. Kanalen, som formidler på kurdiske, giver 40 millioner kurdere overalt i verden mulighed for at se tv på deres eget sprog.

Roj TV er en vigtig informationskilde til konflikten mellem PKK og den tyrkiske stat. De tyrkiske medier er ensidige i deres nyhedsdækning, og Roj TV udgør derfor en vigtig modvægt til den tyrkiske stats udlægning af konflikten.

Derfor er Roj TV en torn i øjet på den tyrkiske stat, der har spillet en særdeles aktiv rolle for at få de danske myndigheder til at lukke kanalen. Tiltalen mod Roj TV viser desværre, at de danske myndigheder har givet efter for presset fra den tyrkiske stat og er gået på kompromis med grundlæggende demokratiske rettigheder som pressens ytrings- og informationsfrihed.

Tv- og Radio-nævnet har nemlig tre gange tidligere undersøgt indholdet af Roj TV's programmer med henblik på at vurdere, hvorvidt kanalen skulle have inddraget sin sendetilladelse. Nævnet har hver gang afgjort, at indholdet af kanalens programmer ikke overtræder gældende danske regler.

Støt ROJ TV – Støt presse- og ytringsfriheden!

FredsVagten: 'De danske soldater er en del af problemet'

Den officielle flagdag 5. september for dansk krigsdeltagelse var ingen succes Til gengæld var protesten synlig

Alle de officielle sejl sættes til for at hylde danske soldater, der deltager i imperialistiske krige og besættelser som f.eks. i Afghanistan eller Irak. Titusinder af unge danskere har været udsendt som kanonføde, og stadig flere kommer hjem i kister eller uden arme og ben. Rigtig mange familier og pårørende mærker personligt Danmarks 'aktivistiske udenrigspolitik'.

For andet år i træk blev de danske soldater markeret med en officiel flagdag, med mindegudstjenester for faldne, militærparade og koncerter. Men den folkelige opbakning eksisterer ikke. På de kostbare arrangementer deltager kun de udkommanderede og specielt inviterede. Folket holder sig væk.

Ved det store arrangement på Christiansborg var der under 100 deltagere, da 'festen' skulle begynde efter de officielle højtideligheder.

Heller ikke andre steder i landet er krigsbegejstringen mærkbar. Et stort velgørenhedsarrangement til

fordel for danske besættelsestropper, der er blevet såret i Afghanistan, skulle have fundet sted i Compass Congress

Center i Rødekro i Sønderjylland. Men arrangementet blev aflyst, for der blev kun solgt 30 ud af de 1.200 billetter, der var sat til salg!

Til gengæld var protester og modarrangementer til den militæriske flagdag synlige. Således afholdt FredsVagten Christiansborg, der var forvist til den anden side af kanalen, fordi militæret blokerede Slotspladsen, et modarrangement for fred og imod militarisme og krig. En stor og flot faneborg af fredsflag satte sit præg.

I den anledning interviewede KPnetTV Bo Richardt fra FredsVagten, der har stået i protest foran Christiansborg uafbrudt, siden Danmark gik ind i krigen mod Afghanistan den 19. oktober 2001, godt en måned efter terrorangrebet i New York.

Bo Richardt sagde blandt andet:

”De danske soldater er en del af problemet og ikke en del af løsningen. Vi opfatter, at de er en slags ondartet bacille i den afghanske krop, og så kommer det afghanske immunforsvar og vil smide dem hjem. De tror, de er derovre for at gøre noget godt. De tror, de er medicin, men det er de ikke. De er sygdom, for de kan ikke vinde den krig, så derfor er det ikke fredsbevarende styrker. Det er krigsbevarende styrker, og den enkelte soldat er moralsk ansvarlig for det, han gør. Så han skal ikke hænges. Han er en del af problemet.”

Falske klimainvesteringer

Mange års dårlig vedligeholdelse af kloakker er med de større regnmængder blevet en akut forureningstrussel. Infrastrukturen i Danmark fornys ikke i det nødvendige omfang

VKO-regeringen har nedsat så mange kommissioner, at det efterhånden er svært at holde rede på dem, og de mange rapporter er produceret til støv og glemsel. Her til efteråret er den særlige klimakommission – som de fleste nok har glemt på forhånd, eller aldrig forstået fandtes – efter et par år klar med et bud på, hvordan Danmark engang i fremtiden kan blive uafhængig af fossile brændsler.

Vil man have et mere konkret fingerpeg om, hvad der kommer til at stå i klimakommissionens rapport, kan man allerede nu læse mange indlæg fra de mere magtfulde meningsdannere blandt entreprenørvirksomheder og i energibranchen og deres lobbyister, der er på overarbejde i håbet på at få fingre i statslige investeringer.

Intet af det, som regeringen eller de mange interessegrupper konkret er i gang med, sigter dog mod det CO₂-neutrale fremtidssamfund. Således er statens energiselskab, DONG, dybt involveret i en udbygning af naturgasrørnettet til Rusland. Mange milliarder kastes efter nye borer i Nordsøen, og de danske kraftvarmeværker er ved at forberede sig på en fremtid med privatisering af fjernvarmen og forsøger at få en dyr udbygning rørledninger til nye kunder til at blive en del af regeringens klimaplaner.

De begravede kloaker

Regeringens egne investering i infrastruktur går først og fremmest til motorveje og broer, mens det mest akutte problem som følge af ændringer i klimaet knap bliver behandlet – den dårlige vedligeholdelse af Danmarks kloakker.

Det er en kendsgerning, at den globale opvarmning medfører mere såkaldt

ekstremt vejr, voldsomme vejrforandringer og kraftigere vejrforømnener: monsunregn i stedet for kraftig regn, tørkeperioder i stedet for byget dansk sommervejr osv..

Løsningen, der foreslås på skybrudene og store mængder nedbør, er simpelthen at lade regnvandet forsvinde ned i jorden. Men dette vil også kræve gigantiske investeringer her og nu.

Branchefællesskabet i Dansk Byggeri, Danske Anlægsentreprenører, skønner på baggrund af tal fra Akademiet for Tekniske Videnskaber (ATV), at kommunernes investeringsefterslæb på kloakområdet udgjorde 12 mia. kr. i 2008.

Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI) konkluderede i 2008, at kloakkerne er så nedslidte, at de ikke kan varetage deres funktion uden kraftige investeringer.

”Generelt er der en for lille prioritering af vedligeholdelse, både det skjulte, som kloakker og vandforsyning, men også skoler og institutionsbygninger. Og en tid som den aktuelle er også den rigtige at gå ind og gøre det i,” siger direktør Henrik Garver fra FRI til Information.

Leif Hansen fra Danske Kloakmestre udtalte i begyndelsen af 2009:

”Vi undrer os over, at det altid er ”nye vinduer” eller ”efterisolering”, der er i fokus, når man taler om miljø og klima i forbindelse med reovering af ejendomme.

Hvad med reovering af de nedslidte og udtjente kloakker, der ligger inde på boligejerens grunde? Både på landet og i byerne ser vi gentagne gange, at de kloakker, vi som kloakmestre reoverer for boligejeren, er meget nedslidte og utætte.

Mange spildevandsanlæg (op mod 70 %), der ligger i det åbne land, er af ældre dato, og renskvaliteten af det

spildevand, der nedsives i vores undergrund samt udledes til å, sø, fjord og hav, opfylder slet ikke de renskrav, der er til det øvrige spildevand i dag. Ligeledes er mange af kloakkerne, som ligger på boligejernes grunde, gamle betonrør, der er nedslidte og utætte, det være sig både på landet og i byerne.

Lever ikke op til investeringsplanerne

En analyse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i 2009 viste, at Danmarks offentlige bygninger, kloakker, veje og andre anlæg er blevet så dårligt vedligeholdt, at det vil koste 50 mia. kr. at bringe dem tilbage i den stand, de var i ved regeringsskiftet i 2001.

Dansk Byggeri foreslog i 2009, at kommunerne som minimum starter med at leve op til de investeringsplaner, der er lagt. Ifølge Miljøbeskyttelsesloven fra 1999 skal kommunerne udarbejde spildevandsplaner, der omfatter planer for fornyelse af kloaknettet. Men kun seks ud af ti kommuner har udarbejdet sådanne fornyelsesplaner.

- Var der investeret i fornyelse som aftalt, ville vi ikke have oplevet de omfattende oversvømmelser, som vi har set de seneste somre, og som vi desværre nok også ser igen denne sommer, forudså Dansk Byggeri i 2009.

Oversvømmelserne af kloaksystemerne betyder også, at rotterne søger op, hvilket betyder en øget smitterisiko.

- Problemet med rotter er relateret til vores kloakker, der efter min mening slet ikke prioriteres højt nok af politikerne. Jo dårligere kloakken er, desto bedre leveforhold har rotterne, siger Peter Steen Mikkelsen, der forsker i vand i byer ved Danmarks Tekniske Universitet, til DR.

- fsk

Fakta om de danske kloaker

- Kloaknettet i Danmark har en genanskaffelsesværdi på 240 til 260 mia. kr.

- Kloaknettet udgør i alt 130.000 kilometer kloakker – heraf har kommunerne ansvaret for 70.000 kilometer af kloaknettet.

Spark til Udkantsdanmark

Først i september fremlagde VKO-regeringen sin såkaldte redningsplan for Udkantsdanmark. Man vil først og fremmest udbygge motorveje

”Danmark i balance i en global verden,” hedder VKO’s nye plan. Den handler mest af alt om en udbygning af motorvejsnettet, så det bliver tilpasset de allerede vedtagne centraliseringsplaner for butikscentre, sygehuse og uddannelser.

Planen angiver f.eks., at begrænsninger på udbygning af Bilka og lignende konstruktioner uden for eksisterende bygrænser skal fjernes.

”I kommuner, hvor ingen by er over 20.000 indbyggere, og hvor kommunen samtidig har særlige besøgsmonstre, fx i forbindelse med en betydelig national eller international turistaktivitet, skal miljøministeren ved hjælp af et landsplandirektiv have mulighed for at udlægge butiksarealer uden for bymidten. Et særligt besøgsmonster er fx en mindre by, som besøges af et ekstraor-

dinært stort antal turister i forhold til andre byer af samme størrelse.”

På mange områder viser magtens sande forestillinger om det danske landkort sig ved, at det stort set udelukkende er til fordel for A. P. Møller-koncernen og enkelte andre internationale monopolvirksomheder.

Planen, der blev fremlagt for på et lokalt borgermøde i Struer i begyndelsen af september, blev ikke modtaget med begejstring. Den alvorlige problemstilling i de byer og landsbyer, der ikke særlig kønt omtales som Udkantsdanmark, er ikke mangel på veje eller butikker. Det er den kendsgerning, at borgerskabet, dets regering og politiske partier nedlægger de helt grundlæggende nødvendige samfundsstrukturer såsom folkeskoler og sygehuse. Og dermed reelt

Motorvejen skærer sig gennem landskabet ved Silkeborg

affolker og likviderer folks nuværende levesteder.

I stedet skal folk bo de større byer, og de forladte arealer skal henligges som rekreative områder –ifølge regeringens glansbillede af fremtiden. I virkeligheden nok nærmere som losseplads for giftigt affald og socialt udstødte.

En enkelt ekspert er fremkommet med et bud også på det problem: Han vil simpelthen jævne 300 landsbyer med jorden.

Stadig massivt flertal mod atomkraft

Hvad dækker en overskrift som ’Færre siger blankt nej til atomkraft’ egentlig over. Det er en omtale af den seneste meningsmåling om danskernes holdning til atomkraft, lavet af Megafon for Politiken. Den viser, at et klart flertal på 54 % er afgjorte modstandere af atomkraft, mens kun 21 pct. er tilhængere – altså 2 ½ modstander pr. tilhænger. Hvordan det kan blive til at ’mange flere danskere er kommet i tvivl i spørgsmålet for eller imod atomkraft’ står hen i det dunkle. Det er udgiverens, journalistens og atomlobbyens lille hemmelighed.

For der køres en massiv kampagne for at få danskerne til at ændre holdning til atomkraft, selvom Danmark officielt satser på vedvarende energi. EU vil udbygge atomkraften, og et nej eller en beslutning om at udfase den efter folkeligt pres holder ikke nødvendigvis.

Angela Merkel og de tyske regeringspartier er blevet enige om at forlænge udfasningen af a-kraft-værkerne

med 12 år på trods af tidligere beslutninger. Dermed omstødes beslutningen om at lukke det sidste tyske a-kraftværk i 2025. Og den svenske regering vil give mulighed for at opstarte 10 nye atomreaktorer, hvis den fortsat er ved magten efter valget. I Finland, Polen og England udbygges også a-kraften.

Men alligevel er der et massivt flertal i Danmark imod det. Når den omtalte avisartikel hævder, at flere er kommet i tvivl om a-kraften, er det ren manipulation. I forbindelse med klimatopmødet i

december 2009 fik Berlingske Tidende Gallup til at lave en meningsmåling om holdningen til atomkraft.

Avisen skrev under den begejstrede overskrift ’Flertal herhjemme går nu ind for atomkraft’:

”Årtiers massiv folkelig modstand mod kernekraft er forsvundet. Et flertal accepterer nu a-kraft som et middel mod global opvarmning. På bare et år er danskerne vendt på en tallerken, når det drejer sig om synet på atomkraft. Står det til et flertal blandt danskerne må verdens ledere gerne bruge kernekraft til at nedbringe CO2-udslippet, når de i de kommende dage mødes i København.

Det viser en undersøgelse, Gallup har lavet for Berlingske Tidende. 54 procent er helt eller overvejende positive over for at bruge kernekraft i kampen mod klimaforandringerne”.

I dag er 54 pct. imod – og færre siger blankt nej!

Endnu en sparerunde i Århus

Århus byråd holdt 9. september møde om den kommende sparerunde. 362 millioner kr., lyder kravet – og vel at mærke om året i de næste fire år

Alene på børneområdet skal der skæres med 141 millioner, og de skal tages ud af et budget der allerede er barberet så langt ned, at der på dagsinstitutionsområdet kun er halvdelen af de pædagoger, eksperter anser for nødvendige for børnenes trivsel.

Nedskæringen svarer til 470 pædagoger eller 310 lærere.

Byrådet ekspederer villigt regeringens snævre økonomiske rammer, og rådmænd fra Venstre, Konservative og SF opfordrer nu borgmesteren til at speede spareprocessen for at 'undgå utrygheden', som de siger.

Forhåbentlig vil forældre, lærere og alle de andre grupper, der endnu en gang skal betale krisepolitikken, i stedet give et helt andet svar.

Forældre i Århus mødte talstærkt op til byrådsmødet på initiativ af Forældrenævnet.

Foto:
Kommunistisk
Politik

Ingen må udvises blot fordi de er romaer

Regeringerne i en række EU-lande har i stor stil udsendt romaer, som er EU-borgere, til de lande, de kommer fra - oftest til Rumænien og Bulgarien

I september har EU-parlamentet flere gange diskuteret romaernes situation. Med støtte fra primært den socialdemokratiske gruppe, den liberale gruppe, den grønne gruppe og GUE/NGL har parlamentet vedtaget en resolution, som slår fast, at sommerens masseudvisninger af romaer er i strid med EU's regler om fri bevægelighed, ikke-diskrimination og EU's charter om grundlæggende rettigheder. Der var ellers kamp til stregen i Strasbourg, hvor de konservative kæmpede imod vedtagelsen til det sidste. Især resolutionens kritik af Frankrigs behandling af romaer, var et pro-

blem for de konservative, men et overvejende flertal i parlamentet var altså klar til at fordømme behandlingen af romaerne.

Resolutionen tager bl.a. afstand fra, at udsendelsen af romaerne ikke er blevet vurderet og besluttet på et individuelt grundlag. Dette finder parlamentsflertallet både i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og med EU's egen lovgivning.

Regeringerne i en række EU-lande har udsendt romaer, som er EU-borgere,

til de lande, de kommer fra - oftest til Rumænien og Bulgarien. Som led i en storstilet plan har Frankrig udvist 8.300 romaer i år, Tyskland forbereder hjemsendelse af 12.000 romaer til Kosovo, Sverige har deporteret omkring 50 romaer for "tiggeri", selv om tiggeri ikke er en forbrydelse i Sverige, og Danmark har udvist 37 romaer i juli og august. I de fleste tilfælde med den begrundelse, at romaerne udgør en "trussel mod den offentlige orden."

- Efter min mening er det uacceptabelt at masseudvise en hel gruppe. Hvis folk er rejst lovligt ind, skal der naturligvis en dommerkendelse til for at udvise dem. Medlemsstaternes opførsel og kommissionens passivitet på dette område viser bare, at den frie bevægelighed ikke er tiltænkt for de fattige og udsatte grupper, siger EU-parlamentariker Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen mod EU.

www.folkebevaegelsen.dk

Nybagte mødre betaler kassen for hjælp

Et stigende antal nybagte mødre føler sig svigtet af de offentlige tilbud og betaler derfor tusindvis af kroner for at få hjælp til at klare babyen, når de bliver sendt hjem fra hospitalet. De offentlige nedskæringer har konsekvenser – og er samtidig blevet en lukrativ privat forretning

Nybagte mødre er på herrens mark, når de bliver sendt hjem fra hospitalet med den lille ny i armene. Derfor betaler et stigende antal i desperation gerne mange tusind kroner for at få privat hjælp til at blive rustet til en tilværelse med det nye familiemedlem. Nogle tager ligefrem lån i banken for at få råd til opholdet.

”Der er en væsentlig øget interesse og en væsentlig stigning i antallet af kunder. Vi kan se hver eneste måned, at behovet stiger,” siger jordemoder og medstifter af Barselshotellet, Charlotte Utzon-Krefeld, til nyhedsbureauet Newspaq.

Barselshotellet er Danmarks første og eneste private hotel for nybagte familier. Det har eksisteret i et halvt år og har plads til 20 familier ad gangen. Interessen er overvældende fra både førstegangsfødende og dem, der allerede har prøvet kræfter med fødsels strabadser tidligere.

”De er knækkede, nedbrudte og meget kede af det, når de kommer ud til os, og de er flove over, at de ikke ved, hvordan man er ’mor’, når de bliver sendt hjem. Men det lærer man altså ikke ved at få en pjece i hånden. Vi er overraskede over, hvor hårdt de er ramt af systemet. Det, der foregår i offentligt regi, er opbevaring og har intet med pleje at gøre,” siger Charlotte Utzon-Krefeld.

Det er ikke en billig omgang at booke privat hjælp for de desperate nybagte forældre. Det koster 5.500 kroner for det første døgn og 4.500 kr. for næste døgn at bo på Barselshotellet i Gentofte. I gennemsnit tjekker en familie ind for tre døgn, og det koster i alt 13.500 kroner.

De små bliver budt velkommen til verden i Ålborg patienthotel og forældrene er velkomne mod betaling

”Det er kommet bag på os, at det ikke bare er Gentofte-mødrene, der kommer hos os. Vi har også arbejdsløse og studerende, der lever på SU og har lånt penge i banken til deres ophold,” siger Charlotte Utzon-Krefeld, som har en klar vision om at gøre Barselshotellet landsdækkende og på sigt sænke priserne.

På grund af kraftige nedskæringer i sundhedssektoren bliver kvinder, der føder for anden gang eller mere, sendt hjem fra hospitalerne efter et par timer. Førstegangsfødende kan få lov at blive på hospitalet på flersengsstuer i omkring to døgn, hvor nogle af landets større hospitaler tilbyder dem at sove på et tilknyttet patienthotel – hvis der er plads.

”Der er stort set fuldt belagt hele tiden. Der er rigtig stor efterspørgsel og flere, der vil herud, end vi kan honorere. Nogle får ikke tilbuddet, fordi der ikke er plads, og så bliver de inde på Rigshospitalet i firesengsstuer,” siger viceche-

fjordemoder Lotte Broberg fra Rigshospitalets patienthotel.

På sygehuset i Aalborg kan man som et af de eneste steder i landet blive på et patienthotel i op til fire døgn som førstegangsmor.

”Efter et par døgn kan der komme brystspændinger, og så begynder frustrationerne, og barnet vil intet. Det kan være svært at sidde alene med. Hvis du spørger mig, er det helt klart bedst med fire døgn. Jeg kan godt tænke, at to døgn ikke er meget,” siger jordemoder-vicechef, Birgitte Meier Jensen, fra Aalborg Jordemodercenter.

Dog mener man på Barselshotellet, at de første dage på hospitalet stort set intet nytter.

”De to dage på hospitalet er spildte. Kvinderne får så fantastisk lidt pleje og vejledning på hospitalerne, at de starter forfra hos os. Det er chokerende,” slår Charlotte Utzon-Krefeld fast.

Velfærd ikke krig

Fyraftensmøde, onsdag den 29. september kl. 17, oplæg og debat. Kaffe, øl og små sandwich

Oktober Bogcafé, Egilsgade 24, Islands Brygge

Kom og hør inspirerende oplæg og vær med til en god diskussion - om modstanden mod krigen og sammenhængen mellem krig og velfærdsnedskæringerne - der er brug for at du deltager.

3F holder kongres: VK væk!

3F vil arbejde hårdt for at få smidt VKO-regeringen på porten og få den erstattet med en socialdemokratisk ledet regering

Poul Erik Skov Christensen

Danmarks største fagforbund – som selv ynder at kalde sig 'Danmarks stærkeste' - indledte sin ugelange kongres i Ålborg den 11. september med en massiv bekendelse til en S-SF-regering, som blev ledsaget af en kontant kampagnestøtte på fem millioner kr. til de to partier.

Det lyder næsten som i de gode gamle dage, da det daværende DASf, eller det senere SiD, altid var en solid støtte for socialdemokratiet. Men der er ikke tale om gammeldags partistøtte, forklarede formand Poul Erik Skov Christensen. Der er tale om midler fra forbundets kampagnefond.

Kontante penge er det nu. Og det er en kendsgerning at ved sidste valg fik de åbent borgerlige partier næsten 40 millioner i støtte fra erhvervslivet og borgerlige fonde, mens S fik tre millioner og SF og Enhedslisten fik væsentligt mindre. Dertil kommer jo så for alle parter den statslige partistøtte.

- Og I kan regne med én ting. Ved næste valg vil banker, rederier og andre

kammerater åbne sluserne på vid gab for at redde deres velgører, Lars Løkke, sagde Skov Christensen.

Der er i 3F og arbejderklassen som helhed stor vrede over VKO-regeringens dagpengeangreb, som med et slag har halveret dagpengeperioden til to år.

- Da vi protesterede, fik vi en ekstra dummebøde i forbifarten i form af loftet på fagforeningsfradraget, sagde 3F-formanden i sin kongresberetning, hvor han sammenlignede Pia Kjærsgård med en mafiaboss og igen udnævnte Dansk Folkeparti til hovedfjenden, efter at have gået stille med kritikken i mange år.

Der var kraftig opbakning til denne linje for kamp mod VKO fra de kongresdelegerede.

- Efter denne kongres står én ting

tindrende klart. Vi er fuldstændig samlet som forbund, sagde Poul Erik Skov Christensen:

- Vi vil sætte alle sejl til i kampen for en ny regering og en ny retning for Danmark. Vi står efter denne kongres samlet om, at Fair Løsning er et glimrende udgangspunkt for at støbe et nyt fundament under vort samfund og arbejdsmarked.

'Fair Løsning' er som bekendt S-SF's forslag til at danskerne skal 'arbejde sig ud af krisen' – ved at arbejde 12 minutter mere om dagen. De er ikke populære i 3F, og formanden nævnte dem ikke med et ord, mens LO-formand Harald Børsting søgte at berolige kongressen med at der er tale om et gennemsnit.

At nægte at betale krisen – og hverken acceptere nedskæringer eller merarbejde – lå ikke i beretningen eller indlæggen.

Kongressen var i øvrigt markeret af TIB's indtræden – også i valget til de ledende poster i forbundet.

- Vi vil være den ærlige - den stærke stemme for de små i samfundet, hver eneste gang, Pia Kjærsgaard svigter dem, erklærede formanden til de delegeredes udelte tilfredshed.

EU: Postarbejdere protesterer mod liberalisering af postvæsenet

Postarbejdere fra hele Europa viste deres utilfredshed med EU's postliberalisering ved en demonstration den 8. september. De stiller krav til, at der tages initiativer for at sikre en større social retfærdighed i postsektoren.

Postarbejderne er utilfredse med den vedtagne postliberalisering i EU og kræver blandt andet en social regulering, der sikrer gode arbejdsforhold, en garanti for bæredygtige posttjenester i Europa og en undersøgelse af de sociale konsekvenser af den fulde åbning af markedet.

Medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, Søren Søndergaard, deltog i demonstrationerne som del af en større gruppe parlamentsmed-

Demonstrerende postarbejdere foran EU-parlamentet i Strasbourg

lemmer fra GUE/NGL-gruppen.

- Vi er meget glade for at få sådan en stor opbakning fra medlemmerne af Europa-Parlamentet, forklarer Cornelia Berger fra UNI Europa Post & Logistics, som har arrangeret demonstrationen

Parlamentarikerne mødtes efterføl-

gende med repræsentanter fra fagforeningerne og postarbejderne for at diskutere strategier for at sikre postarbejdernes sociale rettigheder efter vedtagelsen af postliberaliseringen i EU.

I de lande, hvor postvæsenet allerede er blevet liberaliseret, er mange postarbejdere allerede blevet afskediget, og man har oplevet betydelige prisstigninger. Samtidig er overskuddet i de virksomheder, som er ansvarlige for postomdelingen, steget.

Senest d. 31. december 2010 skal 16 medlemslande have liberaliseret deres markeder, mens de resterende 11 følger trop inden december 2012.

Folkebevægelsen mod EU

FerieKonto bugner: 82 mio. mangler ejere

82 millioner kroner. Så mange feriepenge mangler danskerne stadig at hente hos FerieKonto, her kort før fristen udløber den 30. september. Men det er ikke, fordi folk har for mange penge

Pengekisten hos Feriekonto er godt stoppet. Lige nu ligger der 82 uafhentede millioner kroner og venter på sine ejere. Pengene tilhører danskere, der har arbejdet i 2008, og som endnu ikke har hævet dem.

Efter 30. september smækker FerieKonto kassen i, og så fanger bordet. Pengene ryger lige på kontoen hos Arbejdsmarkedets Feriefond.

”Vi har lige nu 82 millioner kroner stående, der ikke er udbetalt. Folk skal søreme sørge for at få sendt deres feriekontobeviser ind til FerieKonto nu,” siger kontorchef i Pensionsstyrelsen og chef for Feriekontoret Søren Balslev til Nyhedsbureauet Newspaq.

De 82 millioner kroner er endnu flere end sidste år, hvor FerieKonto overførte 58 uafhentede millioner kroner til feriefonden.

Den særlige Arbejdsmarkedets Feriefond skal bruge pengene til ’ferieformål til lønmodtagere, herunder særligt gennem støtte til institutioner eller organisationer, der tilvejebringer feriemuligheder for lønmodtagere.’

I praksis går pengene først og fremmest til støtte af museer og organisationer, der hjælper svage grupper med ferie.

Søren Balslev forklarer til Newspaq, at en stor pulje af de uafhentede feriepenge tilhører arbejdsløse, som ikke vil hæve dem. De skal nemlig modregne de optjente feriepenge i dagpenge eller kontanthjælp, og derfor vil det ofte ikke kunne betale sig at hæve feriepengene.

FerieKonto udbetaler automatisk alle beløb op til 1.500 kroner, som ikke bliver hentet inden 30. september.

Livsfarligt sundhedsvæsen

De dage hvor danske myndigheder pralede af, at vi havde verdens bedste sundhedssystem er for længst forbi. Med den igangværende valgkamp, som desværre kan trække ud i et helt år endnu, kan det meget vel tænkes, at netop debatten om sundhed og sygehuse kan knække halsen på den siddende regering. Hvad siger man i folkemunde: *Intet er så galt, at det ikke er godt for noget.*

Hvorvidt en Thorning/Søvndal-regering vil gøre det bedre, har jeg svært ved at tro. Vi skal ikke glemme, at det var den socialdemokratiske regering under Nyrop, der i 90’erne privatiserede rengøringen på landets hospitaler. Allerede i starten af 90’erne påviste rengøringspersonalet på Rigshospitalet, at det ville betyde så ringe en standard, at det ville være til fare for sundheden. Staten, Rigshospitalet, Kvindeligt Arbejderforbund i Danmark (KAD) samt fagforeningen afd. 1 i København ignorerede protesterne og strejken.

Siden er det gået slag i slag: Privathospitaler er skudt op på bekostning af det offentlige. Blå og røde regeringer har bevidst fremmet denne udvikling – helt i tråd med EU’s krav. Servicen, plejen, behandlingen, omsorgen og sundheden er dalet drastisk. Som man i dag siger i folkemunde:

- Hvis man ikke er syg, når man kommer på hospitalet, så bliver man det.

Efterhånden er der visse egne af vores lille land, hvor man skal være heldig, hvis man når på hospitalet. Afstandene til de centrale sygehuse er efterhånden så store, at selv de hurtigst kørende ambulancer med fuld udrykning ikke er sikre på at kunne klare et hjertetilfælde. I den forbindelse er Vestjylland regulært blevet eksporteret ud af Danmark, idet Centralsygehuset er flyttet til Midtjylland i nærheden af Herning.

- Årh, var der en journalist, der protesterede da han interviewede en fra Fælleslisten:

- Det ligger vel stadig i det vestjyske, spurgte han med sine københavnske briller. Vestjyden svarede

rapt:

- Der er en grund til, at boldklubben i Herning hedder FC Midtjylland. Deri ligger, at Herning ikke hører til Vestjylland. Dertil var der ikke meget at indvende.

Problemstillingen med placeringen af centralsygehuset i Midtjylland har ikke kun bragt sindene i kog i Vestjylland, men i store dele af Udkantsdanmark, som på hver egn oplever egen form for diskrimination. Det har skabt store problemer for Løkke & Co. og Socialdemokraterne lukrerer også på situationen. Hvorvidt Fælleslisten formår at komme ind – eller river Liberal Alliance med sig i faldet – forbliver ved spekulationer.

I sidste uge gik sundhedsvæsenet så helt op i ”hat og briller”. Afdelingen for behandling af fedmepatienter på Hvidovre Hospital meddelte:

- Vi kan ikke operere mennesker, der ikke kan forstå dansk.

Regeringen kan forsvare et livsfarligt sundhedssystem; men her blev der gået over stregen. Sundhedsminister Bertel Haarder fattede mæle:

- De skal overholde lægeløftet!

Direktøren for Hvidovre Hospital stillede frivilligt op for åben mikrofon og skærm for at forsvare holdningen, uden at befolkningen blev det mindste klogere på, hvorfor specielt fede mennesker havde sværere ved at forstå en tolk end tyndere patienter.

Forleden fortalte min kone så om en studiekammerat, Julian, som ventede på en hjerteoperation. Diagnosen var stillet for over et år siden, og endelig var han indkaldt til den ”store” dag. Han blev underkastet den sidste undersøgelse og blev så ”hængt til tørre” i et venteværelse. Efter et par timer indfandt 2 læger sig for at meddele, at han ikke skulle opereres denne dag. Julian brød ind:

- Jamen vil operationen da ikke hjælpe?

Lægerne kiggede kort på hinanden, rystede på hovedet og svarede:

- Er du gal? Hvis vi havde opereret dig, havde du risikeret at dø!

Reno

Marianne Larsen (f. 1951) er lyriker, romanforfatter, har skrevet skuespil, oversat digtet (bl.a. den kinesiske forfatter Lu Xun) og meget andet. I 2008 rundede hun sine første 100 bogtitler –

deraf omkring 40 digtsamlinger.

Hun digter mod undertrykkelse, for de undertrykte, for at rive magtens slør i sproget og i virkeligheden væk. En del af hendes digtsamlinger fra 70'erne som 'Det må siges enkelt', 'Hvem er fjenden', 'Opgørelse følger' og 'Det kunne være nu' hører til denne underkendte og progressive periodes bedste politiske digtning.

De nedenstående digte er et uddrag af suiten 'Der sker ingen undere uden arbejde og drømme' på 11 tekster fra den sidstnævnte samling 'Det kunne være nu' fra 1979.

4.

I kriminelle tider er det tilladt alle på toppen at flotte sig med deres begær.
Deres søvnbehov lider ingen nød.
Ordene, der kommer fra deres smagsorganer har hvert sit militærrområde
at støtte sig til, ifald deres magt og glæde trues.
De kan flotte sig med deres begær lige så meget de vil.
De kan ikke drømme efter andre regler end mareridets.
Deres frihed for straf kan ikke forlænges i det uendelige.
Deres frihed for dage på vand og brød har aldrig været endegyldig.
Verdens største forbrydelse, hvordan den end ser ud, er under opklaring nu som altid.
Der sker ingen undere uden drømme og arbejde.

5.

Se, havet er kommet igen.
Hvor var vi henne, mens det var borte?

Ingen har tænkt bedst alene ...

Digte af Marianne Larsen

I hvilke fremmede tilstande og byer gik vi?
Hvad mødte vores blikke i det sekund, vi totalt glemte havet? Dets lyd. Dets evige omskiftelighed.
Det hvide ved dets bølger, når der var storm.
Og det andet hvide ved dets måger?
Der skulle have været slået katastrofealarm, da vi glemte det. Havet. Se, det er kommet igen.
Sådan ser det altså ud. Og man kan ikke træde på det.
Der sker ikke undere uden drømme.

6.

I kriminelle tider vil den, der kan lære at stjæle, få alting.
De, der kan lære at snyde perfekt, vil opnå alle fordele.
Magtens børn kan lære det. Ingen andre kan.
Det er et spørgsmål om tid og muligheder.
Et spørgsmål om arveretten til lovene, hvis forbud er svindel.
De, der ikke kan lære at stjæle korrekt, de, der ikke kan lære at snyde ordentligt, kommer i fængsel for at have taget en bil eller forfalsket en check.
Hvor er det banalt.
Afmagtens børn kan aldrig lære at få alting.
De kan aldrig lære at opnå alle fordele som forbrydere.
Og må gå andre veje. Det er et spørgsmål om tid og muligheder.
Et spørgsmål om arveretten til friheden, hvis love er nødvendige.
Der sker ingen undere uden arbejde. Og drømme.

7.

Hvem kan passe godt på sig selv alene? Hvem kan varme sig selv? Alene?
Folkene, der skabte sprogene,

har gjort sig deres tanker.
Ingen har tænkt bedst alene.
Og sprogene er ikke færdige.
Folkene er ikke færdige.
De gør sig deres tanker.
Kloden rundt.
At gå i gang med sprogets mening, at arbejde.
Hvor sker undere alene?

10.

Hvem påstår, at der ikke er sat priser på alle varerne for at skjule menneskenes kærlighed?
Vores øjne ser også noget, når de ikke drømmer.
Regnskaberne, der fører til prisen på vores hænder, de ledige såvel som de optagne, kan regeringens velfærdseksperter ikke give os andre detaljerede forklaringer på, end dem vi ikke har overskud nok til at forstå.
De passer på os de regnskaber.
De priser, de forklaringer. De bruges for vores skyld.
Dem sørger velfærdet for. For os.
Vi holdes konstant orienteret om os selv som om noget, vi ikke forstår.
Vi narres af sikkerhedshensyn. Vi burde være taknemmelige.
De komplicerede regnskaber, konkurrencen, det hele udføres for vores skyld.
Var vi der ikke ville alt være enklere.
Hvem foretrækker i grunden det komplicerede frem for det enkle? Hvor findes sandheden? Hvor ny kan virkeligheden blive? Og hvor gammel? Hvem holder egentlig af at sløre kendsgerningers sammenhæng og aldrig kunne gøre andet?
Hvis regnskaberne ikke er færdige endnu, hvordan så forstå dem, hvis deres resultat er en fremtid uden os? Hvem fodrer hvis hænder? Ingen undere uden arbejde.

11.

Du vågner op om morgenen. Hele morgenen er der. Ikke en solstråle mangler.
Tag dig selv med ud i øjnene og se.
Hele morgenen er ingen drøm.
Den findes virkelig. At vågne er ingen drøm alene.
Det er kroppens nøgne arbejde med vores liv.
At få os at se, det hele. Der er der alt sammen.
Det hele og uundværlige. Arbejdet, kærligheden, hvilen. Det findes.
I hver eneste af dine celler findes det.
I hver eneste morgen, når kapitalismens lag bliver skrabet væk.

Den internationale boykotbevægelse styrkes

Israel er for alvor begyndt at kunne mærke den internationale boykotbevægelse. Derfor søger man at få den stemplet som anti-semitisk.

Den israelske premierminister Netanyahu har i stærke vendinger fordømt en gruppe skuespillere og andre prominente kunstnere, der i en udtalelse har erklæret, at de ikke vil optræde ved åbningen af et nyt kulturcenter i bosættelsen Ariel på den besatte Vestbred.

”Israel er målet for en international delegitimeringskampagne”, erklærede Netanyahu på et regeringsmøde med henvisning til den internationale bevægelse for økonomisk boykot og boykot af kulturelt og akademisk samarbejde – og den israelske stat skal ikke understøtte boykot-bestræbelser i landet selv, erklærede han. Kultur- og sportsminister Limor Livnat erklærede, at skuespillernes boykot ’ville rive det israelske samfund i stykker’.

Den stadig mere udbredte forståelse af det zionistiske Israel som en apartheidstat i slægt med den sydafrikanske er en vigtig drivkraft i Boykot-bevægelsen.

I en artikel i det israelske dagblad Ha’aretz skriver Nehemia Shtrasler

Sydafrikanske arbejdere kræver boykot af Apartheid-Israël

efter omtale af skuespillernes boykot:

”Der er en anden boykot, en international, der vokser i styrke – en økonomisk boykot ... de berørte beløb er ikke store, men deres internationale betydning er enorm.” Han siger videre:

”Den anti-israelske bølge rejste sig i sammenhæng med Operation Cast Lead, da verden så Israel tæppebombe Gaza på live-TV. Ingen pr-maskine kunne forklare hundreder af børns død og den skærende fattigdom, der har ramt et folk, der har været under blokade i årevis. De fik ikke engang lov til at importere skruer til at bygge skoleborde. Så kom ’Skib-til-Gaza’, fuldt udrustet med prominente fredsaktivister, som endte med ni døde, hvad der hældte benzin på bålet.

Men under vreden mod Israel findes der skuffelse. Siden statens oprettelse,

og også før det, har vi forlangt særlige betingelser af verden. Vi spillede på deres skyldfølelse, for ikke at gøre noget, da seks millioner jøder blev myrdet ...

Men så kom besættelsen, som forvandlede os til den onde Goliath, den grusomme undertrykker, en plet på nationerne. Og nu betaler vi prisen for at fremstille os som de retfærdige og skaber skuffelsesboykot.”

Den israelske stat frygter simpelthen den internationale Boykot Israel-bevægelse. Derfor forsøger man med mange midler at få den stemplet som anti-semitisk, som en fortsættelse af det nazistiske jødehad. I Danmark har den tidligere jødefjendske, nu muslimfjendske avis Jyllandsposten været ude med dette stempel. Formentlig barsles der også med planer om at trække Boykot Israel-aktivister i retten, anklaget for antisemitisme. Det skete for nyligt i England, hvor aktivisterne blev frikendt, og nu er der gang i en fransk retssag af tilsvarende kaliber. Der er intet hold i den, for Boykot Israel-bevægelsen er en politisk bevægelse mod menneskerettighedskrænkelser, besættelse og undertrykkelse af et helt folk. Det har intet med antisemitisme at gøre.

Boykot Israel Danmark:

Frikend de franske Boykot Israel aktivister!

Boykot Israel Danmark sender sine varmeste solidaritetshilsener til de seks franske aktivister der helt uretmæssigt står anklaget for antisemitisme på grund af Boykot Israel aktiviteter i franske supermarkeder.

Sakina Arneaud blev ved byretten i Bordeaux den 13. januar i år idømt en bøde på 1000 euro for ”tilskyndelse af racediskrimination og racehad”. Hendes ’forbrydelse’ bestod i at hun havde opsat to klistermærker med teksten ”Boykot Israel” på en papkasse med israelsk juice. Desuden blev hun dømt efter den særlige franske lov der forby-

der ”boykot af normal økonomisk aktivitet”.

Sabina Arneaud har appelleret dommen, og den ny retssag er planlagt til 24. september i år.

Den 13. september skal fem andre franske aktivister for retten i byen Mulhouse, også de er anklaget for racediskrimination og overtrædelse af boykotloven. De fem uddelte den 26. september 2009 foldere mod israelske varer i et supermarked i byen. Varerne var fra Israel, men mærket ”Made in South Africa” og ”Made in Peru”.

I begge de to sager er det den pro-israelske institution, ”Bureauet mod Anti-semitisme i Frankrig” (BNVCA) der har indbragt sagerne for domstolene. Sagerne viser at den franske regering varetager israelske interesser på bekostning af aktivisters ytringsfrihed.

Boykot Israel i Danmark protesterer mod den franske stats anklager mod Boykot Israel aktivisterne. Vi kræver

PFLP: Direkte forhandlinger er Oslos farlige yngel

Folkefronten til Palæstinas Befrielse fordømmer i stærke vendinger de 'forhandlinger', der er indledt i USA på Barack Obamas initiativ mellem den israelske besættelsesmagt og Mahmoud Abbas. PFLP ser i dem en fortsættelse af Oslo-processen, der ikke førte til anerkendelse af palæstinenserne rettigheder eller til en begyndende løsning af konflikten

Folkefronten til Palæstinas Befrielse udsendte en erklæring 1. september 2010. Heri udtalte den at de direkte forhandlinger der foregår i Washington DC, er et åbenlyst forræderi af palæstinensiske nationale interesser, og opfordrer alle individer, styrker og institutioner til at leve op til deres nationale ansvar og bekæmpe ethvert forsøg på at indskrænke det palæstinensiske folks rettigheder eller binde den palæstinensiske sag til et ulovligt forhandlingsspor der frembyder et dække for besættelsesforbrydelser.

sagerne frafaldet. Vi kræver respekt for ytringsfriheden.

Også i Danmark oplever Boykot Israel med jævne mellemrum at blive beskyldt for antisemitisme. Det sker især i perioder som i øjeblikket hvor Israels anseelse er i bund verden over efter de grusomme massakrer i Gaza sidste år og efter massakren på nødhjælpskibet Marmara den 31. maj i år der kostede 9 aktivister livet.

Bekæmp Israels Besættelse – Styrk den internationale Boykot Israel bevægelse BDS (Boycott, Divestment and Sanctions)

Solidaritet med palæstinenserne

Natanyahu, Obama og Abbas i Det Hvide Hus til såkaldte fredsforhandlinger

I en erklæring udstedt af PFLP's politbureau hed det at "mødet i Det Hvide Hus og galamiddagen der fejrede begyndelsen på direkte bilaterale forhandlinger, minder om billedet af græsplænen foran Det Hvide Hus 13. september 1993, da Osloaftalen blev underskrevet, kun med ændring af aktørerne og de omgivende statister". Osloaftalen, sagde Fronten, har ført til katastrofe for det jævne palæstinensiske folk, og de nye forhandlinger fremsætter de samme trusler.

Erklæringen understregede at forhandlingerne finder sted på Israels og USA's betingelser, under deres overopsyn og med deres formål. De er ikke undergivet nogen form for betingelser og foregår uden noget som helst internationalt eller legitimt holdepunkt eller ramme, heller ikke de grundlæggende FN-resolutioner om Palæstina der erkender behovet for palæstinensisk uafhængighed og selvbestemmelse og de palæstinensiske flygtninges ret til at vende tilbage.

Frontens erklæring bekræftede også dens tilslutning til palæstinensiske nationale rettigheder – retten til at gøre modstand, til at gøre en ende på besættelse og bosættelser, til at befri fanger, til uafhængighed, og til at vende tilbage – og advarede mod de trusler mod palæstinensisk demokrati der indeholdes i undertrykkelsen af modstand mod forhandlinger og de palæstinensiske sikkerhedsstyrkers opførsel. Den understregede at disse forhandlinger spiller hasard med vort folks ofre – martyrerne, de sårede og fangerne – og ofrer

vort folks rettigheder, hele regionens sikkerhed og den internationale solidaritet med vores sag på et alter af illusioner og snævre egeninteresser ved at fæste lid til falske løfter og forsikringer fra USA's regering.

Frontens erklæring sluttede med at opfordre det palæstinensiske folk overalt i verden, den arabiske nation og alle progressive internationale styrker til at mobilisere og udfordre USA's og Israels planer og betingelser, afvise disse forhandlinger og opretholde palæstinensisk modstand, enhed og principfasthed som det palæstinensiske folks demokratiske valg for at befri deres land og genvinde de rettigheder man har røvet fra dem, rettigheder til frihed, uafhængighed og tilbagevenden.

Kammerat Jamil Mizher, medlem af PFLP's centralkomite, sagde på Al-Alam TV at disse forhandlinger er "en netto profit for besættelsen" for så vidt som USA og Israel vil forenes om at "presse den palæstinensiske side til at gøre indrømmelser med hensyn til Jerusalem, vore grænser og flygtningenes ret til at vende tilbage, samtidig med at de nægter at standse bygningen af bosættelser og forkaster al international lov og alle resolutioner". Mizher sagde også at "disse forhandlinger medvirker til at bryde isolationen af besættelsesmagten og underminere internationale bestræbelser på at isolere besættelsesmagten, særlig bestræbelserne på at bringe lederne af besættelsesstaten for retten ved internationale domstole for krigsforbrydelser".

Afghanistan: NATOs 10- års krig i Sydasien

Af Rick Rozoff

Den 7. oktober, går dem amerikansk ledte krig i Afghanistan ind i sit 10. år

Konflikten er de længstvarende kamp-handlinger i både USA's og Afghanistans historie. I september 2001 påkaldte North Atlantic Treaty Organization NATO for første og eneste gang i sin levetid artikel 5 - klausulen om gensidig militær assistance - og indledte den afghanske krig. Europæiske nationer, der ikke har været i krig siden 2. verdenskrig, er nu engageret i en endeløs kamp.

Der er 150.000 udenlandske tropper i Afghanistan. 120.000 af dem under kommando af NATO's Internationale Sikkerheds Assistance Force (ISAF). Der er militærpersonel fra over en fjerdedel af de 192 medlemslande i FN.

De tæller soldater fra nærmest alle europæiske lande, adskillige asiatiske stillehavslande, og nationer fra det amerikanske kontinent og Mellemøsten.

NATO er vokset fra 19 til 28 lande, siden man overtog kontrollen med ISAF i 2003, og har udvidet militært partnerskab med adskillige nationer, som har sendt tropper til Afghanistan, fra Australien til Georgien, fra Montenegro til Sydkorea, og fra Armenien til De Forenede Arabiske Emirater.

I samme periode har den nordatlantiske militærblok antaget rollen som en international ekspeditionsstyrke - som en i stadig voksende grad multifacetteret og politiseret væbnet interventionsstyrke. Det er en status, som vil blive formaliseret til november på topmødet i Portugal, når dets første 'Strategiske Koncept' antages.

Midt i august passerede dødstallet for amerikanske og NATO-soldater i Afghanistan tallet 2000 og vokser faktisk dag for dag - 2051 pr. 31. august - med amerikanske tab, der udgør godt 60 % af det totale antal. USA havde 19 døde i kamp på fire dage fra den 28. august.

Afghanere protesterer mod NATO-drab på civile

Tropper fra mindst 26 nationer, der gør tjeneste i NATOs ISAF, er blevet dræbt i Afghanistan. Der er tale om et rekordstort antal lande, der ofrer soldater i et enkelt land. 521 udenlandske soldater mistede livet på den afghanske krigsskueplads sidste år. Det er en dramatisk stigning fra det foregående år, hvor 295 blev dræbt. Indtil videre er tallet for i år 478, og år 2010 står på spring til at blive det dødeligste år for de amerikanske styrker og NATO i den ni år lange krig.

Antallet af dræbte udenlandske soldater matches, hvis ikke det overgås, af antallet af civile afghanere, der er blevet slagtet af NATO.

Den 15. august ramte et NATO-køretøj en motorcykel i det sydlige Afghanistan og dræbte 5 civile, heriblandt en kvinde og hendes tre børn.

To dage senere dræbte NATO-soldater en far og søn i et angreb Nangarhar-provinsen ved at man åbnede ild mod en protest, der blokerede hovedvejen mellem hovedstaden i provinsen Jalalabad og landets hovedstad Kabul.

Den 21. august gik 1000 afghanere på gaden i Baghlan-provinsen efter NATOs angreb på et hus i Baghlan-i-

Jadid distriktet, hvor man dræbte en civil og bortført to andre. ”De protesterede råbte slagord mod regeringen og NATO slagord og advarede om, at (de ville) gennemføre protester fremover, hvis ikke drabene på civile blev undersøgt.”

To dage senere anklagede embedsmænd og borgere i samme provins NATO for at dræbe otte civile under et angreb ved daggry.

Den 25. august blev en afghaner, identificeret som politielever, og to spanske soldater dræbt i en skudepisode ved en NATO base i Badghis provinsen. Bagefter forsøgte tusinder af afghanere at storme basen som svar på, hvad de opfattede som nedskydning af en afghansk soldat af NATO-tropper. Fire spanske soldater blev såret under håndgemæng. En redegørelse for episoden fortæller, at NATO -styrker åbnede ild mod de demonstrerende, dræbte folk i dusinvis og sårede mere end 20.

To dage senere bombede NATO-luftvåben en afsides del af Kunar-provinsen, og ifølge provinsens politichef Khalilullah Ziayee ”blev 6 børn i alderen 6 til 12 år dræbt. Et barn blev såret”.

Den periode, hvor NATO kunne foregive, at den Internationale Sikkerheds Assistance Styrke blot var et fredsbevarende genopbygnings-initiativ er for længst forbi. Dette påskud er druknet i blod fra afghanske civile.

Tidligere i denne måned meddelte det tyske forbundsværn, at man droppede alle anklager imod oberst Georg Klein, der gav ordre til NATOs luftangreb i Kunduz-provinsen sidste september, der dræbte 142 mennesker. Ifølge afghanske opgørelser alle civile. Undersøgerne fandt ingen beviser for, at Klein havde brudt nogen regler.

Den 29. august annoncerede forsvarsminister Karl-Theodor zu Guttenberg et besøg i en kampzone i Kunduz-provinsen. Det er første gang en ledende tysk politiker har besøgt tyske styrker, der daglig står overfor Taliban.

15 km fra basen for denne såkaldt hurtige reaktionsstyrke besigtigede han, hvor og hvordan fire tyske soldater blev dræbt i en ildkamp i april. Guttenberg deltog i ceremonier, der ærede de tyske soldater, der var dræbt.

Tyske landkrigsoperationer i denne provins er landets første efter naziregimets nederlag i 1945.

Berlin har opgivet efterkrigstidens begrænsninger på det antal tropper, som kan udstationeres udenlands, også i krigszoner, og har 4600 soldater i Afghanistan. 47 tyske soldater er blevet dræbt i NATO-tjeneste i landet.

Den 23. august mistede Frankrig to mand, en marineofficer og en soldat, i ildkamp 55 km nord for den afghanske hovedstad og bragte det franske tab op på ligeledes 47. Paris har forsynet ISAF med 3750 tropper.

To dage efter udtalte præsident Nicolas Sarkozy, der sidste år genintegrerede Frankrig i NATOs militære kommandostruktur, at "Frankrig vil fortsætte engagementet i Afghanistan sammen med dets allierede så længe som nødvendigt".

Den 21. august mistede Storbritannien endnu en soldat i Helmand provinsen, dets 332. døde, hvad der er det næsthøjeste tabstal efter det amerikanske.

Den afghanske krig har også bragt 12 østeuropæiske lande i krig, der er optaget i NATO i de sidste 11 år, såvel som nye partnere i det asiatiske stille-

havsområde, for første gang i årtier. Nye NATO-medlemmer er her, sammen med operationerne i Irak, der startede i 2003, for første gang involveret i krig siden 2. verdenskrig, og NATO nærtstående lande som Australien, New Zealand og Sydkorea er det for første gang siden Vietnam-krigen.

En polsk konvoj i Ghaznai provinsen blev angrebet med morterer den 24. august, og den følgende dag blev to polske soldater såret i skyderier udenfor 4 Hjørner-basen i samme provins.

Da polske væbnede styrker udkæmpede sin første krig siden 1939, blev amerikanske fly og piloter sendt fra Ramstein-lufthavnen i Tyskland til Polens 33. Lufthavn nær Powidz på en syv dage lang fællesøvelse. Operation 'Skrigende Ørn' rummede også faldskærms- og natflyvningstræning.

Øvelsen gav også medlemmer af det polske luftvåben chancen for intensive flyvninger med C-130j Super Hercules. Polske piloter fik i begyndelsen af 2009 det første af fem renoverede C-103E Hercules militære transportfly fra USA til brug i Afghanistan og i andre oversøiske missioner.

Tidligere i år gennemførte Storbritannien sit seneste krigsspil 'Øvelse Flyvende Rhino' i Tjekkiet. Hvad der er kaldt 'den britiske hærs største land- og luft- militærøvelse' fandt sted i dette land, "med fremskudte flykontrolposter (der er forberedt) til at koordinere flyvninger over Afghanistan med 1600 km i timen i et luftrum fyldt med kanonsalver på 45 kg affyret fra jorden."

"Den opspeedede europæiske udstationering bragte over 2000 engelske soldater sammen med militærpersonel fra Tjekkiet, Danmark, Litauen, Slovakiet og USA i et operationelt miljø... (En) koordineret bestræbelse var byden- de nødvendig i øvelsens logistik med 32 fly, 600 køretøj og tusinder af mandlige og kvindelige soldater, der blev transporteret ind i øvelsesområdet".

I midten af august meddelte det tjekiske militær, at man ville udstationere sine første fire pansrede Pandur mand-skabsvogne i Afghanistan. En talsmand for landets generalstab udtalte, at "Pandurerne var blevet efterset for titals millioner kroner til at tjene i allierede

operationer", og, derudover, "vil 14 Ivecos (let bevæbnede køretøjer) blive sendt Afghanistan" - hvor en tjekkisk enhed allerede bruger 15 af dem.

På trods af snak om tilbagetrækning af NATO-styrker fra Afghanistan har nye medlemslande fået pålagt at øge udstationeringen af tropper og krigsmateriel ved krigsfronten.

NATOs krig i Afghanistan bruges ikke kun til at integrere væbnede styrker fra over 50 lande i en amerikansk kontrolleret globalt udstationeret væbnet styrke, men desuden til at udvide Pentagons rækkevidde til Østeuropa, det sydlige Kaukasus og Centralasien, stadig tættere på grænsen til Rusland, Iran og Kina.

Siden 2005 har USA anlagt 7 nye militærbaser i Rumænien og Bulgarien, herunder strategiske flybaser, og lanceret verdens første multinationale strategiske lufttransportoperation fra Papa Lufthavnen i Ungarn.

I juni anførte USA 100 mænd fra 5 NATO lande i den første faldskærmsøvelse i Heavy Airlift-afdelingens regi på den ungarske base. En amerikansk der deltog i øvelsen sagde: "Det er (...) gavnligt for de andre lande, der deltager, hvis de bliver udstationeret i Afghanistan, fordi de via denne øvelse vil forstå, hvordan det amerikanske militær arbejder".

Denne Heavy Airlift-afdeling, der begyndte at operere i sommeren 2009, fløj i oktober et af sine amerikanske C-17 Globemaster III fly til den afghanske hovedstad med militærrepræsentanter fra 42 lande - de 28 NATO lande og 14 andre lande, der bidrager med tropper.

I april i år havde denne operation "flyttet 2,1 millioner pund udstyr, der er nødvendigt til offensive operationer til støtte for den Internationale Sikkerheds Assistance Styrke (ISAF) i Afghanistan.

Denne internationale Afdeling har deltaget i flytningen af 6 millioner pund basale ressourcer til luftkrig, kaldet BEAR- materiel til at anlægge 6 fremskudte operationsbaser."

Den 23. august blev en ungarsk konvoj i Nord Afghanistan ramt af en vejsidebombe og derpå beskudt fra alle sider. En ungarsk soldat blev dræbt og tre

såret under angrebet. En af de sårede soldater døde senere. Ungarns første kvindelige dødsoffer i kamp i Afghanistan, og utvivlsomt nogensinde.

Sidste uge fortalte den tidligere sovjetrepublik Estland med en befolkning på kun 1.330.000, at den havde indgået sin største aftale nogensinde om militære køretøjer, idet man købte 80 pansrede mandskabsvogne fra Holland.

En talsmand fra landets forsvarsministerium sagde: ”Aftalen fordobler antallet af pansrede vogne i Estlands forsvarsstyrker og er den største aftale om mandskabsvogne, som nogensinde er lavet (af Estland)”.

Denne transaktion kom fem måneder efter det største våbenkøb i nationens historie i form af ”levering af et kortrækkende jord-til-luft missilsystem fra den europæiske forsvarsgigant MBDA og svenske Saab til en pris af 1 milliard krooner (knap en halv milliard danske kroner).

Estland gik med i NATO 2004 og har opgraderet sit forsvarsudstyr for at komme på niveau med standarden i den transatlantiske alliance med 28 nationer...”

Den 30. august mistede landet sin 8. soldat i Afghanistan.

For på ny at demonstrere, at NATO ikke har planer om forlade Sydasiens i den nærmeste fremtid, har NATO's Øvelsesmission-Afghanistan den 28. august oplyst, at den baltiske nabostat Litauen vil udstationere militærpersonel for at uddanne den nationale afghanske hær sammen med Ukraine, der er uofficiel ISAF troppeleverandør. Denne tidligere sovjetstat underskrev en aftale gældende i to år, som påbegyndes i 2011.

En artikel i Los Angeles Times 19. august med overskriften ”Rumænien demonstrerer støtte til den amerikansklede mission i Afghanistan” proklamerede:

”USA's militære og politiske ledelse har prioriteret at styrke båndene til Rumænien”, der har overdraget fire militærbaser til Pentagon og NATO i de seneste år og i februar meddelte, at man vil huse amerikanske landbaserede Standard Missil-3 anti-ballistiske missiler.

Mens Holland blev den første NATO medlemsstat, der trak sine tropper ud af

Afghanistan, har Rumænien siden sidste år øget sit bidrag til NATOs krig fra 962 til over 1500 soldater ”på trods af, at Rumæniens økonomi er i dyb krise og forsvarsudgifterne skæres ned.

For rumænerne er deltagelse i den afghanske mission en god måde til at demonstrere deres gode vilje som medlem af NATO og amerikansk allieret...”

Tidligere i denne måned tildelte NATO rumænske tropper medaljer for deres rolle i alliansens første landkrig. ”Begivenheden indledtes med et øjeblikvis tavshed for at mindes de rumænske, amerikanske og afghanske soldater dræbt i Afghanistan.”

Nabolandet Bulgarien, hvor USA har erhvervet sig 3 nye baser, inklusiv Bezmer Luftbasen, sendte i samme uge 200 jægersoldater til Afghanistan. I starten af august erklærede forsvarsminister Anyu Angelov: ”Bulgarien vil ændre de bulgarske troppers funktion i Afghanistan og i stedet for vagtenheder sende et 700 mand stort kampregiment i slutningen af 2012”.

Montenegro, verden yngste stat (og nyeste medlem af FN) med en befolkning på kun 667.000, har for nylig sendt dets andet troppekontingent til Afghanistan. Den diminutive Adriaterhavsstat blev uafhængig i 2006 og indgik i NATOs Partnerskab for Fred program samme år. Næste år underskrev NATO en pagt med Montenegro, der tillod blokkens soldater at krydse landet, og i 2008 blev det tildelt en avanceret ”individuel partnerskabs handlingsplan”. Sidste år blev det fulgt op med en ”medlemskabs handlingsplan”, det sidste skidt på vejen til fuldt medlemskab.

I år blev Montenegro land nr. 44, der leverer tropper til NATOs afghanske mission, efter Armenien – det første medlem af den russisk ledte Kollektive Sikkerhedstraktat Organisation, som fik denne rolle – som fik følgeskab af Mongoliet, Sydkorea og Malaysia som indikation af NATOs øgede rækkevidde i Asien.

Den 24. august mistede Australien – et af NATO's nærtstående lande sammen med Japan, New Zealand og Sydkorea – soldat nr. 41 i Afghanistan. Med 1500 soldater i landet er Australien den største troppeleverandør udenfor NATO.

Samme dag meddelte hærchefen Flyvermarskal Angus Houston, at australske tropper vil blive i Afghanistan længere end til 2014: ”Vi vil stadig være dér (...) en tid udover de to til fire år (der er fastsat til træning af afghanske hærenheder).”

Sidste uge udstationerede Singapore 52 mand fra udrykningsstyrken for ubemandede fly i det sydlige Afghanistan, der vil operere fra den multinationale base Tarin Kowt for at forøge den Internationale Sikkerheds Assistance Forces (ISAFs) overvågnings- og rekognosceringskapacitet i Uruzgan.

NATOs rolle i Asien begrænser sig ikke til 120.000 soldater i Afghanistan, Kirgisistan, Tadsjikistan og Usbekistan. Man udvider til stadighed det militære partnerskab med en voksende række asiatiske Stillehavs-lande.

Man konsoliderer ligeledes grebet om de tidligere sovjetrepublikker i Syd-kaukasus: Aserbajdsjan, Armenien og Georgien, der alle har soldater i alliansens tjeneste i Afghanistan.

Transportministeriet i Aserbajdsjan, et land ved Det Kaspiske Hav, erklærede tidligere på måneden at ”NATO forventes at øge skibsfarten til Afghanistan via Georgien og Aserbajdsjan”, og i særdeleshed at ”en del af udstyret (fra tropper, der trækkes ud af Irak (...) vil blive sendt til Afghanistan via Tyrkiet, Aserbajdsjan, Det Kaspiske Hav og Turkmenistan”. Og en aserbajdsjansk regeringseksportminister anslog, at ”NATO-landene hver måned transporterer 1500 containere til Afghanistan via Aserbajdsjan”.

I oktober vil NATO gennemføre et regionalt uddannelsesforløb i Aserbajdsjan omkring grænsesikkerhed for centralasiatiske og andre lande. Ifølge en nyhedskilde i Aserbajdsjan gennemføres p.t. ”en uddannelse der involverer irakiske og afghanske grænsepatruljer (...) på den officielle base for statens grænsepatruljer”.

Krigen i Afghanistan giver det globale NATO en langsigtet integreret kamptræning og USA et fundament til at opbygge et langtrækkende militært netværk af et hidtil uset omfang.

Nye toner fra NKP

Af Jan R. Steinholt

Norges 'Kommunistiske' Parti NKP fulgte det revisionistiske Sovjet i tykt og tyndt. Nu har det lavet en udtalelse om dette Sovjet, hvor de reviderer nogle tidligere synspunkter – men uden konsekvens, skriver redaktøren af Netmagasinet Revolusjon

NKP om kontrarevolutionen i Sovjetunionen: «SUKPs 20. partikongres (1956) blev et vendepunkt som styrkede højrefløjen.»

Efter 2. verdenskrig og den stolte indsats i den antifascistiske modstandskamp, skred Norges kommunistiske parti (NKP) mere og mere ud i revisionisme og opportunistisme. Denne proces fik 'rygdækning', da Nikita Hrustjov gik i spidsen for at kuppe partiet og sovjetstaten indefra, og foretog sit såkaldte 'opgør med Stalin'.

NKP støttede Hrustjovs dæmonisering af Stalin i 1956. Det støttede derefter Bresjnevs opgør med Hrustjov og partiet fulgte lydigt SUKPs fordømmelse af de albanske og kinesiske kommunistpartier. Med få og små reservationer støttede NKP loyalt den til enhver tid vedtagne linje i det daværende SUKP, helt frem til Gorbatsjov og sidste akt af den kapitalistiske restauration, da alle rester af den rødmaledede facade blev fjernet.

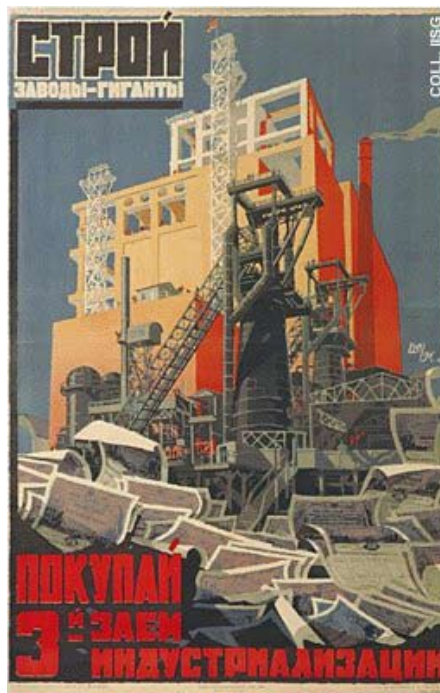
Derfor er det interessant at NKP på sit sidste landsmøde (i maj 2010) kommer med en ganske anden analyse i sin udtalelse "Om kontrarevolutionen i Sovjetunionen". Den første del af udtalelsen er langt hen ad vejen en god historisk opsummering. Her får Nikita Hrustjov og til dels Leonid Bresjnev det glatte lag, mens Stalins linje for klassekamp og socialistisk økonomisk opbygning bliver fremhævet som den rigtige, omend med angivelige fejl.

«Efter Stalins intervention og artiklen "Socialismens økonomiske problemer"»

fra 1951 og senere udgivelsen af "Lærebog i politisk økonomi" skulle man tro at et solidt teoretisk grundlag var lagt. Men flere ledende kommunister og økonomer beholdt deres uvidenskabelige og udialektiske forståelse. Årsagerne lå først og fremmest i den småborgerlige påvirkning indadtil i partiet. Måden den blev forsøgt bekæmpet på var mangelfuld og gav ikke de nødvendige resultater.»

NKP indser nu at den 20. partikongres var et afgørende vendepunkt:

«Hrustjov lagde i sin 'hemmelige' tale alle fortidens fejl over på Stalin. Han lagde op til at dæmonisere ham tidligt i talen, ved bl. a. at antyde at han

Mobiliseringsplakat til Sovjetunionens 1. femårsplan

eller hans mænd stod bag mordet på Kirov som var partileder i Leningrad (at Hrustjov må have vidst at dette ikke var rigtigt er godt dokumenteret i dag).

Højredrejningen førte efterhånden til en økonomisk politik som svækkede den socialistiske ejendom og den centrale planlægning.» (min fremhævelse – J.St.)

Men NKP tager ikke konsekvensen af disse observationer. Partiet nøjes med

at kalde undermineringen af den socialistiske økonomi for en 'højredrejning'.

Heller ikke de «mange nye fejlagtige vurderinger» på den 22. kongres i 1961; som afskaffelsen af proletardiktaturet og knæsætningen af ideen om 'hele folkets stat' eller at arbejderklassen var næsten fraværende i partiets rækker, er nok til at NKP vil vedkende, at Sovjetunionen og SUKP på dette tidspunkt havde skiftet farve:

«På SUKPs 22. kongres (1961) blev der foretaget mange nye fejlagtige vurderinger som bl.a. førte til tesen om 'hele folkets stat'. SUKP var nu et 'parti for hele folket'. Denne udvikling bidrog til ændring af partiets sociale sammensætning helt til at SUKP omkring midten af 80'erne næsten ikke længere var at regne som et arbejderparti.»

Hrustjovs fald i 1964 førte heller ikke til nogen bedring, andet end «en rigtigere kurs i synet på den antimonopolistiske strategi» (hvad en rigtigere kurs for en fejlagtig strategi så end måtte bestå i). Tese om hele folkets stat blev stående,

«ligesom den katastrofale tese om ophævelsen af klassekampen og omdannelsen af SUKP til 'hele folkes parti'. **Stadig mere markedsinspirerede reformer og udvidelsen af brugen af markedsmekanismer styrkede grundlaget for en mere og mere højreopportunistisk udvikling.»** (mine uth. – J.St.)

Når SUKP var degenereret til et "hele folkets parti", med en linje som hævdede at klassekampen var ophørt, med en 'socialistisk' økonomi præget af markedsmekanismer og markedsreformer – og sortbørs – måtte dette betyde, at der var opstået et nyt borgerskab og at den socialistiske planøkonomi var erstattet af en særegen form for statskapitalisme, med andre ord at kontrarevolutionen havde sejret.

Men det vil NKP ikke medgive. NKP fastholder at en eller anden form for perverteret 'socialisme' må have eksisteret helt frem til 1990, da «de sunde kommunistiske kræfter som reagerede i den sidste fase af udviklingen, på den 28. partikongres (1990), [ikke]

Aleksej Kosygin var arkitekten bag de kapitalistiske reformer i 1965. Foto: Yoichi R. Okamoto (Wikipedia, public domain).

magtede i tide at afsløre Gorbatsjov- og Sjevartnadse-klikens forræderi».

Dette hænger selvsagt ikke sammen, hvis man ikke mener at en stat og dens økonomi kan være både socialistisk og kapitalistisk samtidig over en periode på 30 år.

NKP fremsætter heller ikke i sin udtalelse nogen form for selvkritik for at de har propageret et falsk billede af Sovjetunionen og SUKP i samme tidsperiode, ej heller vedgår partiet at de albanske og kinesiske kommunisters kritik (som i sit indhold er den samme som NKP nu præsenterer som sit officielle syn) var korrekt.

Derfor burde NKP drage konsekvensen af sin nye analyse og føre den frem til sit logiske slutpunkt. NKP har sikkert blevet inspireret af sit græske søsterparti, som har foretaget en positiv ”revurdering” af Stalin i de seneste år – desværre uden at det har ført til en

ændring når det gælder KKEs politiske praksis og mildt sagt tvivlsomme samarbejde med reaktionære og socialdemokratiske græske regeringspartier.

Det er fint, at NKP har taget fat på at revurdere historien og partiets ideologiske kurs. Tiden vil vise om partiet er i stand til at finde tilbage til marxismen-leninismen og revitalisere sig som et kommunistisk parti. Da kræves der mere end nogle korrektioner i vurderingen af Stalin og efterplapring af KKE. Skal NKP spille nogen progressiv rolle i fremtiden, må partiet foretage et fuldstændigt opgør med revisionismen og en grundig selvkritik af sin egen ideologiske, politiske og organisatoriske praksis i de sidste halvtreds år.

Udtalelsen ”Om kontrarevolusjonen i Sovjetunionen” blev trykt i NKPs blad Friheten nr. 12, 2010.

En kommentar til ’Nye toner fra NKP’ Flytter revisionisterne sig?

Af Kommunistisk Politik

Det norske ’kommunistiske’ parti NKPs kritik af sit moderparti – det siden 1956 revisionistiske og kontrarevolutionære SUKP - er udtryk for noget, der ligner en international bølge, hvor Moskvatro revisionistpartier forholder sig kritisk til historien. Redaktøren af Netmagasinet Revolusjon Jan R. Steinholt giver i sin artikel en fremstilling af disse ’nye toner’.

Nye – fordi disse partier lige til Gorbatsjov og Sovjetunionens sammenbrud fastholdt, at socialismen – og i Hrustjov-perioden tilmed kommunismen - blev opbygget dér (socialdemokraten Gorbatsjov forkyndte som bekendt ’*Mer demokrati, mer socialisme*’). De rettede samtidig voldsomme angreb mod marxist-leninisterne, der kritiserede og Sovjetunionens kapitalistiske udvikling og grundigt afslørede de revisionistiske teser som den ny politik og kontrarevolutionære udvikling grundede sig på – som de uvidenskabelige teser om klassekampens afslutning, om hele folkets stat og hele folkets parti.

I Danmark blev denne kritik rejst med styrke af Carl Madsen og ikke

mindst af det revolutionære marxistisk-leninistiske parti DKP/ML og dets formand Klaus Riis. Den blinde tro på de skiftende sovjetiske ledelser og deres skiftende politik var ikke forbeholdt de norske revisionister. Det var kernen i alle sovjetrevisionistiske partiers politik, i Danmark hos DKP fra den 20. kongres til dets opløsning under formand Ole Sohn.

Den 20. kongres banede også vej for et total skift i den internationale kommunistiske bevægelses generallinje. Det sovjetiske parti begyndte at forkynde, at ’fredelig overgang til socialismen’ var mulig på grund af Sovjetunionens og ’den socialistiske lejrs’ eksistens. Disse uvidenskabelige ideer systematiseredes i form af ’strategien for et antimonopolistisk demokrati’, som blev officiel politik for DKP og dets broderpartier i de udviklede kapitalistiske lande – og i f.eks. Chile, hvor den fredelige overgang druknede i blod.

Var der noget som helst i de fortidsbelastede revisionistpartiers 50 år forsinke-

Nikita Hrusjov på forsiden af Time Magazine november 1953 under overskriften Rusland - Den ny kurs

de erkendelser af den revisionistiske udvikling i Sovjet fra 1956, ville de ikke bare foretage en seriøs selvkritik, men også gøre op med hjertebarnet ’det antimonopolistiske demokrati’.

Det er ikke tilfældet. Meget langt fra endda. Tværtimod søger disse partier nye begrundelser for at fastholde denne ’antimonopolistiske strategi’ efter ’sovjetsocialismens’ sammenbrud og det er åbenlyst at den kinesiske ’socialisme’

er de internationale monopolders og det kinesiske borgerskabs paradis.

De sovjetrevisionistiske partier er pressede af den kendsgerning, at deres antistalinistiske og påståede 'socialisme' i Sovjetunionen og dens lejr led fuldstændig skibbrud, og de har været ude af stand til at forklare hvorfor. Ved at overtage dele af den marxistisk-leninistiske kritik af sovjetrevisionismens ideologiske grundlag kan de levere en slags forklaring på hvad der egentlig skete, og samtidig pynte sig med marxistisk-leninistiske fjer.

Men de fastholder, som Jan Steinholt gør opmærksom på, at Sovjetunionen fortsat var socialistisk indtil Gorbatsjovs fald. Godt nok en 'socialisme med fejl', godt nok en 'højresnoet socialisme', men alligevel socialisme, og ikke genrejst kapitalisme under socialistisk maske (sådan som marxist-leninisterne forstod og afslørede udviklingen i Sovjet og senere Kina).

Dermed fastholdes i sidste ende de revisionistiske positioner – socialisme uden proletariats diktatur er altså mulig f.eks. Når arbejderklassens magt, dens klasseherredømme, ikke opfattes som en uomgængelig betingelse for socialisme, uden hvilken den ikke kan eksistere, er vejen åben for alle mulige slags 'socialismer' og fantasifulde veje dertil.

I Danmark stillede det nuværende 'Kommunistisk Parti' sig på positioner, der er ret identiske med NKPs ved partistiftelsen i 2006. Det bejler meget kraftigt til det store græske revisionistparti KKEs gunst.

De to andre partier med rødder i det revisionistiske DKP 1956-1989 har derimod ikke begået en tilsvarende analyse som deres norske broderorganisation, som de har holdt fælles sommerlejr med. Hverken KPID, som har partiforbindinger med KKE, og har fastholdt linjen fra Bresjnev frem til i dag, eller det tiloversblevne DKP, som ikke rigtig har haft nogen linje siden Sovjets opløsning, har foretaget 'nyvurderinger' af historien, 'skurken' Stalin og deres gamle idoler Hrustjov og Bresjnev.

Det skal ikke udelukkes at de kan komme. Det vil nemlig – sammen med et nybryg af det antimonopolistiske demokrati – være formlen for sammenlutning mellem de tre danske revisionistpartier.

En krigsforbryders memoirer

Af E. Holemast

Overalt hvor Tony Blair har forsøgt at sælge sin erindringsbog med et forsvar for Irak-krigen er han blevet mødt med protester, der kræver ham retsforfulgt. Det norske netmagasin Revolusjon kommenterer

og uacceptabelt argument for regimeændring". (Fra BBC)

Tony Blairs frækhed er grænseløs. Han burde være stillet for en krigsforbryderdomstol og sat bag lås og slå. Men i stedet for at blive strafforfulgt for brud på FN-charteret, Nürnberg-principperne og folkeretten, blev han i 2007 udnævnt af den såkaldte Kvartet (USA, EU, Rusland og FN) til specialudsending for at skabe fred i Mellemøsten! Ikke sært at han er blevet mødt af rasende demonstranter og skokasting ved lanceringen af bogen i London og Dublin.

FNs krigsforbryderdomstol og vestlige regeringer vil selvsagt aldrig krumme et hår på denne mands hoved. Heller ikke norske myndigheder. Glem ikke at Stoltenberg og Blair er gamle bonkammerater, som – da briterne hærgede allerværst i Irak – snakkede hyggeligt sammen i Downing Street om hvordan de sammen skulle forebygge kriminalitet! (Stavanger Aftenblad 26.10.2005)

Flere har forsøgt at tage sagen i egne hænder. Hvis du skulle få chancen for at foretage en 'borgeranholdelse' (Se note) af krigsforbryderen Tony Blair, findes der en nyttig håndbog i hvordan man skal gå frem. Lykke til!

Note: www.arrestblair.org

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Krigsforbryderen Tony Blair har skrevet en memoirbog. Overskuddet donerer han til britiske soldater som er lem-læstede efter den ulovlige krig som han som britisk statsminister sendte dem ud i ...

Blair angrer ikke at han krænkede folkeretten, da han sendte Storbritannien i krig mod Irak, men siger at han "græd for ofrene". Nu forbereder han vist også tårer for iranerne. Teheran trues med samme behandling som den Bagdad fik.

I et interview med ABC News sidestiller eks-statsministeren og 'fredsmægleren' Blair direkte Vestens kamp mod radikal islam med kampen mod 'revolutionær kommunisme'. Han lægger ikke skjul på at ethvert middel er tilladt, når den slags uhumskheder skal nedkæmpes. Iran skal forhindres i at udvikle kernevåben, også hvis det indebærer militære magtmidler, siger eks-statsministeren fra Labour.

Har vi ikke hørt det før? Den tidligere britiske statsminister ignorerede i 2003 FN's Sikkerhedsråd og gik sammen med George Bush til angrebskrig på baggrund af en bevidst løgn om at Irak havde masseødelæggelsesvåben. Han er blevet tvunget til at indrømme at dette var falskneri, men siger at han ville alligevel have gjort det samme, fordi Saddam var 'ond'.

I forbindelse med den offentlige høring om Tony Blairs rolle, reagerede hans forgænger, den ærkekonervative John Major, sådan på Blairs 'forklaring':

"Argumentet om at nogen er et dårligt menneske er et uholdbart argument for at gå i krig og afgjort et uholdbart

Den falske historie

Når de fleste tænker på Sovjetunionen, ledes tankerne hen på noget mørkt og dystert. De ledes hen på diktatur, hungersnød, folkemord, krig osv. Det er det, som historiebøgerne lærer os, og derfor regner man naturligvis også med, at det passer. Men gør det nu også helt det? Tankerne bliver ledt hen på det modsatte af, hvad socialisme ellers skulle stå for, nemlig lighed, fred og frihed. Vi får altså at vide, at Sovjet var pænt meget det modsatte, på trods af deres røde faner.

Men hvis man undersøger grundlaget for, hvad der står skrevet i de vestlige historiebøger, og som gentages til uendelighed i medierne, så er det faktisk meget lidt troværdigt. Den vestlige imperialismes ledere har altid hadet socialismen som pesten. Og logisk nok, for den ønsker deres nederlag og sejr til dem, som de undertrykker. Derfor er historien præget af deres fordrejninger, løgne og halve sandheder.

USA og Storbritannien havde under Den Kolde Krig deres eget udvalg af såkaldte 'state informers'. En af de mest kendte af disse er forfatteren og den britiske efterretningsagent George Orwell. I 1945 udgav han sin roman 'Animal Farm', der selv i dagens Danmarks vises i tegnefilmsudgave for skolebørn på grund af dens "gode morale". Igennem en fantastisk fabelfortælling lærer George Orwell børnene i skolen, hvordan det hele foregik dengang i Sovjetunionen: Dyrene gør oprør på farmen og jager deres onde ejer væk. For en kort stund har dyrene magten i fællesskab. Men der begynder at opstå magtkamp imellem en lille, rund gris, uskyldig og hvid som nyfalden sne, og en ulækker grisk orne, der lider af storhedsvanvid. Dette er en metafor for en ganske bestemt magtkamp. Disse to grise er henholdsvis Lev Trotskij og Josef Stalin.

I december 1927 var der en afstemning blandt det kommunistiske partis medlemmer i Sovjetunionen. På den ene side stod Stalin og bolsjevikkerne. De troede på, at det var muligt at opbygge socialismen inden for landets grænser, uafhængigt af om andre lande indførte socialisme. Men Trotskij og hans lille

opposition mente ikke, at det kunne lade sig gøre, uden at de udviklede industrilande som Tyskland og Storbritannien havde indført socialisme. Hvis ikke de gjorde det, skulle arbejdernes og bøndernes revolution i Rusland skylles i lokummet. Sjovt nok gik de russiske arbejdere ikke med til det, og Stalins og bolsjevikernes linje om "socialisme i ét land" vandt med 725.000 stemmer mod trotskisternes 4.000. Men det stoppede ikke trotskisterne. Da den demokratiske vej var mislykkedes, gik Trotskij's opposition ind på en illegal løbebane.

Stalins og bolsjevikernes linje var karakteriseret af de ekstremt produktive femårs-planer. Ved at kollektivisere landbruget i fabrikslignende farme og skabe en omfattende sværindustri kunne man brødføde millioner af mennesker på rekordtid. Men bl.a. pga. unionens ekstreme geografi var den ellers produktive industrialisering skrøbelig over for simpel sabotage, som hvis togs Skinner blev sprængt i stykker. Trotskisterne veg ikke tilbage for disse metoder, på trods af at det resulterede i, at masser sultede ihjel. Det var ikke bare sabotage i mere direkte forstand. Det lykkedes også mange trotskister at opnå poster, der gav dem administrativ magt. F.eks. blev der bevidst indkøbt for dårlige lifte til minebrug, der foruden at være mindre produktive gjorde arbejdet farligere for minearbejderne.

Men dette var bare trotskisternes hverdagsarbejde. De havde langt større planer i tankerne. Der var planer om et statskup, hvor der skulle udføres attentater på de ledende skikkelser i statsap-

paratet. Herefter skulle der gøres en ende på socialismen, fordi der jo ifølge trotskismens teori om "permanent revolution" ikke var grundlag for socialisme i Rusland. Derfor var de støttet af den vestlige imperialismes, Nazityskland og det fascistiske Japan, der lige så inderligt ville socialismen til livs. Der findes beviser på, at de modtog økonomisk støtte fra fascisternes. I Bukharins tilståelse under retssagen mod ham indrømmede han, at trotskisternes del af aftalen var at overgive store områder, bl.a. Ukraine, til Hitlers Lebensraum.

Som følge af den elendighed, den trotskistiske konspiration førte med sig, valgte Stalin og bolsjevikkerne de hårdeste af alle metoder. I alt 100.000 af "fascismens trotskistiske agenter" blev dømt til døden.

De vestlige historiebøger prædiker side op og ned, hvor uskyldige disse mennesker var. De snakker om et folkemord, til sammenligning med Holocaust, hvor millioner blevet myrdet i koldt blod. Men trotskisterne var bureaukrater, der omfattede promiller af befolkningen, og som levede en snylteragtig og privilegeret tilværelse, der undergravede arbejdernes og bøndernes demokratiske magt.

Brugen af dødsstraf fortæller noget om, hvilket samfundsmæssigt lavt stadie, landet var på dette tidspunkt, hvor der ikke eksisterede det stabile samfundgrundlag, der er en forudsætning for at realisere visse menneskerettigheder.

Men i historiebøgerne og medierne lærer vi, at der var tale om et folkemord, hvor millioner blev henrettet. Der findes ikke dokumentation på disse tal, og der er ikke den mindste berettigelse til at påstå dette.

Men når de gentager de samme løgne igen og igen, ender de med at blive accepteret som sande, og de, som vover at stille sig skeptisk, bliver stempet som "konspiratoriske" og "historieløse", hvis man ikke bliver sidestillet med en holocaustbenægter.

ES

De fleste oplysninger er hentet fra stalinsociety.org.uk

Mere velfærd - træk tropperne ud af Afghanistan. NU!

I Danmark

I året 2009 har Danmark iflg. en redegørelse til forsvarsudvalget brugt 2.327.000.000 kr. på krigen i Afghanistan, en tredobling siden 2007 og 1,3 mia. mere end budgetteret. Det betyder, at hver dansker mellem 0 og 100 år betaler 420 kr. om året. Det svarer omtrent til de beløb regeringen vil spare på børnechecken. Fra 2001 til 2010 er der brugt 7,28 mia. kr. på den krig. Dette er vel at mærke det, der er brugt direkte på soldaterløn, krudt og kugler, transport mm. Hvad der derudover er brugt til efterretningstjeneste og behandling udenfor militær-systemet etc., er ikke medregnet. Flere politikere mener da også at de reelle omkostninger er langt større. Rigsrevisionen har således opgjort udgifterne for 2008 til 2,4 mia. Det er en forøgelse af forsvarrets tal med 600 mio.

Hvis udgifterne fortsætter med samme rekordfart, så overskrider udgifterne langt 3 mia. i 2011. Krigsbudgetterne er da også omtrent de eneste, der ikke

beskæres i finansloven, tværtom beviliges der ekstra 1,17 mia. til Afghanistan-krigen i 2011.

Mens rød og blå blok diskuterer modeller for længere arbejdstid, spilder ca. 750 udsendte soldater i dag deres gode arbejdskraft i Afghanistan. Fra 2002 til 2009 har der været 7393 ISAF-udsendte iflg. forsvarskommandoen. Omkring 10 % af alle udsendte returnerer med behandlingskrævende fysiske eller psykiske problemer og nogen havner i fængsel. 36 danskere er kommet tilbage i kister.

I Afghanistan

I det første halvår af 2010 er 1271 civile afghanere blevet dræbt, der skal til det bemærkes at der i forskellige sammenhænge er fremgået, at da soldaterne ikke kan kende forskel på civile og al-Qaeda, er tallet i virkeligheden meget større.

Danmark giver årligt ca. 450 millioner kroner i bistand til Afghanistan, det tal er ikke blevet større i takt med krigens udgifter. Den samlede bistand fra OECD-landene var i 2008 på 28,1 milliarder kroner. Fra 2001 er der i alt givet 212 milliarder kroner i udviklingsbistand til Afghanistan. I samme tidsrum er der brugt 9 gange så meget på den

militære indsats fra Danmark, Tyskland, Storbritannien og USA, i alt 1.925 milliarder kroner.

Der er fundet olie og mineraler i Afghanistan, vurderet til en værdi af 4 mia. \$, så de kan godt klare sig uden opium-produktion, hvis der ikke var krig.

De tropper skal ud nu

Imens politikerne diskuterer besparelser på velfærden, peger et flertal af danskerne på, at krigen i Afghanistan er blevet alt for dyr, det viste en gallupmåling for Berlingske den 30. april, og det viste Megafon-målingen for Politiken og TV 2.

Og det vil de kommende velfærdsdemonstrationer også komme til at vise.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Hemmelig krigomkostning

Information har i månedsvis forsøgt at få Forsvarskommandoen til at opgøre de samlede udgifter til krigen i Afghanistan. Svaret har konstant været, at det er meget vanskeligt at opgøre. Efter Enhedslisten i flere omgange har bedt om svar på det samme spørgsmål, er det efter lang indsats lykkedes at få et svar, som for første gang omfatter skader på materiel, reintegration af udsendte soldater samt behandling af sårede og erstatning til de dræbtes familier.

Udgifterne ifølge forsvaret opgjort i millioner kr.:

2001: 3 mio. kr.

2002: 179

2003: 206

2004: 91

2005: 147

2006: 447

2007: 754

2008: 1.807

2009: 2.327

Fakta: Krigens pris

Tabel angiver udviklingen i netto-merudgifter ved at sende soldater i krig, samt antal udsendte i Afghanistan.

FKO's udgifter og ca. antal i ISAF

2002: 127 mio. kr. / 150 udsendte

2003: 114 mio. kr. / 150 udsendte

2004: 64 mio. kr. / 181 udsendte

2005: 91 mio. kr. / 427 udsendte

2006: 246 mio. kr. / 853 udsendte

2007: 353 mio. kr. / 1.584 udsendte

2008: 662 mio. kr. / 2.236 udsendte

2009: 1.007 mio. kr. / 1.812 udsendte

Kilde: information.dk/221704,
januar 2010

11. september: USA og Chile

Datoen 9/11 – den 11. september på engelsk – markeres i USA som en mindededag for ofrene i World Trade Center i 2001. I år blev den holdt midt i en ophidset diskussion om placeringen af en moské i nærheden af Ground Zero.

Den blev også markeret i en situation med en stadig voksende mistillid til den officielle forklaring på, hvad der egentlig skete den dag, da to flyvmaskiner hamrede ind i tvillingtårnene.

På ganske kort tid konstaterede den daværende Bush-regering, at det var Osama bin Laden, som stod bag islamistiske flykaprere, der styrede sig selv og passagererne i døden i et flammefejn. Allerede den 7. oktober 2001 var USA i krig i Afghanistan. Danmark fulgte lige efter.

Det har længe stået klart, at Bush-regeringen ville benytte 11. september til at gennemføre længe planlagte krige – ikke bare mod Afghanistan, men også mod Irak og andre på Bushs liste over 'ondskabens akse' – og til gennem 'krigen mod terror' at sætte grundlæggende demokratiske rettigheder ud af kraft.

Der rokkedes imidlertid også kraftigt ved den officielle forklaring om, at det var de to fly, der forvandlede WTC til grus. Fortællingen hævder, at de bragte ikke bare to, men tre fly-sikrede gigantbygninger til fald, indbefattet Bygning 7 i komplekset.

Men det strider simpelthen mod fysikkens love, konstaterer den danske kemiker Niels Harrit, der sammen med andre internationale videnskabsmænd i støvet fra WTC har fundet en anden og mere sandsynlig forklaring: det højeksplosive stof nanotermite, som bruges af avancerede militære sprængstofekspertter.

I Chile ved man, hvem der stod bag 11. september: Det var USA, og året var 1973.

Det chilenske militær med general Pinochet i spidsen tog magten ved et kup, som dræbte den socialistiske præsident Allende og likviderede hans venstrefløjskoalition, som bl.a. blev støttet af landets såkaldt kommunistiske parti. Dette revisionistiske parti udbredte sig både i Chile og internatio-

Fra Kommunistisk Parti (AP)'s sektion under marchen i Santiago på årsdagen for det fascistiske militærkup

nalt om, at Chile var et bevis på muligheden af den 'fredelige overgang til socialismen', der var knæsat som en ny generallinje af Sovjetunionen og dets støttepartier.

De marxistisk-leninistiske partier og organisationer kritiserede disse falske forestillinger og advarede mod illusionerne om, at imperialismen og reaktionen havde ændret karakter og var blevet fredelig og demokratisk. Illusionerne druknede i blod – desværre uden at illusionen om fredelig overgang til den nye samfundstype døde af den grund.

Årsdagen har siden været markeret i Chile, også illegalt og under det fascistiske diktatur. Nu sker det med en efterhånden traditionel march gennem hovedstaden Santiago. APK's søsterparti Kommunistisk Parti (Proletarisk Aktion) deltagere med kravene om en grundlovgivende forsamling og en ny forfatning som skridt mod en demokratisk folkerepublik på vej mod socialismen. I år blev marchen forstærket af kravene om løsladelse af de 32 sultestrejkende Mapucho-indianske politiske fanger, der har sul-

testrejkten siden juni, og om fjernelse af reaktionære terrorlove fra Pinochets tid, hvor oppositionen blev dræbt, tortureret, fængslet og drevet i eksil, og hvor Chile med kyndig amerikansk assistance blev forvandlet efter nyliberalismens økonomiske og politiske ideer til en gigantisk arbejds- og kz-lejr.

Verden ifølge Latuff

Flagdag for krigsforbrydelser